

31997R2320

L 322/1

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

25.11.1997

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2320/97

z dnia 17 listopada 1997 r.

nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii oraz Republiki Słowackiej, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 1189/93 oraz kończące postępowanie w odniesieniu do takiego przywozu z Republiki Chorwacji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 4,

uwzględniając wniosek złożony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

- (1) Rozporządzeniem (EWG) nr 1189/93 ⁽²⁾ Rada nałożyła ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski oraz Republiki Chorwacji. Stawka celna wynosiła 21,7 % dla Węgier, 10,8 % dla Polski oraz 17,4 % dla Republiki Chorwacji. Ponadto Komisja przyjęła zobowiązania zaproponowane ⁽³⁾ przez eksporterów z Węgier, Polski i Chorwacji.
- (2) Dnia 31 sierpnia 1996 r. Komisja ogłosiła w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* ⁽⁴⁾ wszczęcie postępowania weryfikacyjnego w odniesieniu do rozporządzenia (EWG) nr 1189/93 w zakresie przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski i Republiki Chorwacji oraz

wszczęła postępowanie na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (dalej zwanego „rozporządzeniem podstawowym”).

- (3) Wymienione postępowanie weryfikacyjne zostało wszczęte równolegle z postępowaniem, które wszczęto tego samego dnia ⁽⁵⁾ w odniesieniu do przywozu takich towarów pochodzących z Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej po wniosku złożonym przez Komitet Polityki Handlowej Przemysłu Stalowych Rur Bezszwowych Unii Europejskiej.
- (4) Rozporządzeniem (WE) nr 981/97 ⁽⁶⁾ (dalej zwanym „rozporządzeniem wprowadzającym środki tymczasowe”) Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty przedmiotowego produktu pochodzącego z Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej.
- (5) Po nałożeniu tymczasowych środków antydumpingowych niektóre zainteresowane strony przedłożyły uwagi na piśmie.
- Stronom, które o to prosiły, dano możliwość wysłuchania przez Komisję.
- Komisja prowadziła dalsze poszukiwanie i weryfikację wszystkich informacji uznanych za niezbędne dla jej ostatecznych ustaleń.
- (6) Dnia 22 maja 1997 r. Rady Stowarzyszeń ustanowione na mocy Układów między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a – odpowiednio – Republiką Czeską, Rumunią i Republiką Słowacką, z drugiej strony, zostały powiadomione pismem o zamiarze wprowadzenia przez Komisję środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6. 3. 1996, str. 3. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2331/96 (Dz.U. L 317 z 6. 12. 1996, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 120 z 15. 5. 1993, str. 34.

⁽³⁾ Dz.U. L 120 z 15. 5. 1993, str. 42.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 253 z 31. 8. 1996, str. 25.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 253 z 31. 8. 1996, str. 26.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 141 z 31. 5. 1997, str. 36.

Władze czeskie, rumuńskie i słowackie zaprotestowały, że Komisja działała z naruszeniem Układu Europejskiego (a w szczególności jego art. 34 ust. 2), nie przeprowadzając konsultacji przed wszczęciem postępowania, bezpośrednio po jego wszczęciu lub przed nałożeniem ceł tymczasowych.

Należy przypomnieć, że po otrzymaniu wniosku Komisja musi zbadać zawarte w nim zarzuty. Jeżeli Komisja uzna, że skarżący dostarczył wystarczających dowodów do wszczęcia postępowania, ma ona obowiązek, na mocy swoich własnych przepisów antydumpingowych, wszczęcia postępowania. W odniesieniu do zobowiązań prawnych Wspólnoty w ramach Układów Europejskich uznaje się, że zostały one wypełnione całkowicie. Układy te stanowią, że Rady Stowarzyszeń muszą być powiadamiane o każdym przypadku dumpingu natychmiast po wszczęciu postępowania przez władze państwa przywozu. Komisja spełniła ten wymóg.

Ponadto Układy Europejskie stanowią, że jeżeli nie uda się osiągnąć zadowalającego rozwiązania w ciągu trzydziestu dni od skierowania sprawy do Rady Stowarzyszenia, wówczas strona przywozu może przyjąć stosowne środki. Ponieważ nie znaleziono rozwiązania w wymaganym terminie, Komisja była upoważniona do przyjęcia stosownych środków; uczyniła to 31 maja 1997 r. Faktyczną decyzję o nałożeniu tymczasowych ceł podjęto dopiero 21 maja, na krótko przed upłynięciem umownego terminu. Niezależnie od tego, Komisja niezwłocznie powiadomiła Radę Stowarzyszenia i dostarczyła jej dane, na podstawie których została podjęta decyzja. Konsultacje, najpierw z władzami państwowymi, a następnie z samymi eksporterami/producentami, zostały rozpoczęte w ciągu kilku dni i prowadzono je przez cały okres postępowania w celu osiągnięcia obustronnie akceptowanego rozwiązania. Dlatego Wspólnota całkowicie spełniła wymogi Układów Europejskich, w szczególności ich art. 34 ust. 2 i ust. 3 lit. b).

(7) Podczas postępowania weryfikacyjnego Komisja powiadomiła w drodze urzędowej producentów/eksporterów z Węgier, Polski i Chorwacji, a także importerów, o których wiadomo, że są zainteresowani, przedstawicieli państw wywozu i wnioskodawcę oraz dała bezpośrednio zainteresowanym stronom możliwość przedstawienia swego stanowiska na piśmie oraz wystąpienia z wnioskiem o wysłuchanie. Stronom, które zwróciły się o to, dano możliwość wysłuchania ich przez Komisję. Strony przedstawiły także na piśmie swoje opinie w sprawie ustaleń.

(8) Komisja wysłała kwestionariusze do wszystkich stron, o których wiadomo, że są zainteresowane, i otrzymała odpowiedzi od wnioskujących producentów ze Wspólnoty, od pięciu przedsiębiorstw z Republiki Czeskiej, od siedmiu z Rumunii, od jednego z Republiki Słowackiej, od sześciu z Rosji, od jednego z Węgier, od sześciu z Polski oraz od jednego z Republiki Chorwacji. Komisja otrzymała także odpowiedzi od czterech niepowiązanych importerów ze Wspólnoty, od importera ze Wspólnoty powiązanego z jednym z czeskich przedsiębiorstw oraz od dwóch importerów powiązanych ze słowackim producentem, jednego z siedzibą we Wspólnocie, a drugiego z siedzibą w Szwajcarii.

W związku z obydwoma postępowaniami przeprowadzono wizyty weryfikacyjne w następujących przedsiębiorstwach:

Producenci wspólnotowi

- Voest Alpine, Kindberg, Austria,
- Vallourec Industries, Boulogne-Billancourt, Francja,
- Benteler AG, Paderborn, Niemcy,
- Mannesmannröhren-Werke AG, Mülheim an der Ruhr, Niemcy,
- Dalmine S.p.A., Dalmine, Włochy,
- Productos Tubulares SA, Valle de Trapaga, Hiszpania,
- Tubos Reunidos SA, Amurrio, Hiszpania,
- Ovako Steel AB Tube Division, Hofors, Szwecja,
- ESW Röhrenwerke GmbH, Eschweiler, Niemcy,
- Rohrwerk Neue Maxhütte GmbH, Sulzbach-Rosenberg, Niemcy.

Importerzy niepowiązani z eksporterami

- Jannone ARM S.p.A., Neapol, Włochy,
- Geminvest S.R.L., Limbiate, Włochy,
- Starval, Marly La Ville, Francja,
- Voest Alpine Stahlhandel AG, Linz, Austria.

Eksporterzy i importerzy/przedsiębiorstwa handlowe objęte nowym postępowaniem

Importer powiązany z dwoma producentami z Republiki Czeskiej:

- Topham Eisen und Stahlhandel Ges.m.b.H., Wiedeń, Austria.

Importerzy powiązani z producentem z Republiki Słowackiej:

- Pipex International AG, Nidau, Szwajcaria,
- Pipex Italia S.p.A., Mediolan, Włochy (spółka zależna od wyżej wymienionej).

Eksporterzy z Republiki Czeskiej

- Vítkovice a.s. and Vítkovice Export a.s., Ostrava,
- Nová Hut a.s., Ostrava,
- Válcovny trub Dioss and Dioss Trading, Chomutov a.s.,
- Ferromet Long Products Ltd, Prague (przedsiębiorstwo handlowe powiązane z Nová Hut),
- Incos s.r.o., Prague (niepowiązane przedsiębiorstwo handlowe).

Eksporterzy z Rumunii

- Artrom SA,
- Silcotub SA,
- Petrotub SA,
- Republica SA,
- Intertube Ltd., Bukareszt (podmiot gospodarczy powiązany z SC Republica SA),
- SC Metalexportimport SA, Bukareszt (niepowiązany eksporter/podmiot gospodarczy),
- Sota Company, Bukareszt (niepowiązany eksporter/podmiot gospodarczy),

Eksporterzy z Republiki Słowackiej

- Zeleziarne Podbrezová a.s., Podbrezová.

Eksporterzy objęci ponownym postępowaniem*Eksporter z Węgier*

- Csepel Tubes Co. Ltd, Budapest.

Eksporterzy z Polski

- Huta Andrzej SA, Zawadzkie,
- Huta Batory SA, Chorzów,
- Stalexport SA (powiązany podmiot gospodarczy), Katowice.

Eksporter z Republiki Chorwacji

- Żelazara Sisak, Sisak Steel Pipe Works, Sisak.

W trakcie postępowania eksporter z Chorwacji powiadomił Komisję, że przedsiębiorstwo zmieniło nazwę na „Żelazara Sisak - Sisak Tubemills Ltd”. Komisja stwierdziła, że zmiana nazwy nie ma żadnego wpływu na ustalenia poczynione w trakcie postępowania.

- (9) W odniesieniu do obu postępowań zbadano dumping, który miał miejsce w okresie od 1 września 1995 r. do 31 sierpnia 1996 r. („okres postępowania”). Badanie szkody oraz prawdopodobieństwa utrzymania się lub ponownego wystąpienia szkody obejmowało okres od stycznia 1992 r. do końca okresu objętego postępowaniem.

- (10) Wszystkie zainteresowane strony poinformowano o zasadniczym stanie faktycznym i względach, w oparciu o które zamierzano zalecić nałożenie ostatecznych środków lub zmianę istniejących ostatecznych środków. Przyznano im również termin, w którym mogły przedstawić oświadczenia oraz/lub zaproponować zobowiązania w związku z tymi informacjami.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM**1. Przedmiotowy produkt**

- (11) Produktem objętym obydwojma postępowaniami są:
- a) rury bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, stosowane w ropociągach i gazociągach, o średnicy zewnętrznej nieprzekraczającej 406,4 mm;
 - b) rury bez szwu o przekroju kołowym, z żelaza lub stali niestopowej, ciągnięte lub walcowane na zimno, inne niż rury precyzyjne; oraz
 - c) inne rury o przekroju kołowym, z żelaza lub stali niestopowej, inne niż gwintowane lub nadające się do gwintowania, o średnicy zewnętrznej nieprzekraczającej 406,4 mm obecnie klasyfikowane pod kodami CN 7304 10 10, 7304 10 30, 7304 31 99, 7304 39 91 i 7304 39 93.

Zgodnie ze stanowiskiem przyjętym przez Radę w rozporządzeniu (EWG) nr 1189/93 i potwierdzonym akapitem 10) rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe wszystkie bezszwowe rury objęte wyżej wymienionymi kodami CN uznaje się za jeden produkt (dalej określany jako „przedmiotowy produkt”) dla celów zarówno nowego, jak też ponownego postępowania.

2. Produkt podobny

- (12) Wszystkie bezszwowe rury objęte obydwojma postępowaniami uznano za podobne pod względem ich podstawowych właściwości fizycznych i technicznych oraz zastosowań końcowych, niezależnie od faktu, czy wytwarzane są we Wspólnocie, czy też w państwach objętych postępowaniami.

Niektórzy eksporterzy argumentowali, że ich produkty nie powinny zostać uznane za podobne do produktów producentów ze Wspólnoty lub produktów innych producentów będących jednocześnie eksporterami ze względu na różnice w jakości i różnice techniczne, a także różnice w kanałach dystrybucji, zastosowaniu i postrzeganiu przez rynek.

Ustalono jednak, że przedmiotowy produkt jest dystrybuowany przez podobne kanały. Podobne są zastosowania podstawowe i ogólne. Istnieje duży stopień możliwości wymiennego stosowania, a stąd konkurencji między wszystkimi przywożonymi produktami objętymi obydwoma postępowaniami i tymi, które są wytwarzane przez producentów wspólnotowych. Ustalono także, że podstawowe właściwości techniczne i fizyczne wszystkich przywożonych produktów, mimo nieznacznych różnic, były identyczne lub bardzo zbliżone do właściwości produktów producentów wspólnotowych.

Podsumowując, produkty pochodzące z poszczególnych państw objętych postępowaniem i produkty wytwarzane i sprzedawane we Wspólnocie są uważane za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. DUMPING

POSTĘPOWANIE ANTYDUMPINGOWE

1. Republika Czeska

a) Współpraca

- (13) Przedsiębiorstwo uznane za niewspółpracujące zwróciło się do Komisji, aby zaprotestować przeciwko takiemu traktowaniu, twierdząc jednocześnie, że nie miały do niego zastosowania postanowienia art. 18 rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwo podkreśliło, że nie miało zamiaru wprowadzać w błąd i działało według swoich najlepszych możliwości; oznacza to, że choć przyznano, że wykazy sprzedaży krajowej i sprzedaży na wywóz, wykazy not kredytowych, dane dotyczące obrotu oraz informacje o kosztach produkcji były dalekie od ideału, Komisja miała obowiązek niepominania ich. Przedsiębiorstwo skrytykowało także Komisję za niedostateczne wzięcie pod uwagę jego trudności związanych z prywatyzacją oraz szczególnych problemów Republiki Czeskiej w związku z przejściem do gospodarki rynkowej. Przedsiębiorstwo utrzymywało, że skoro w kwietniu 1997 r. nastąpiła zmiana właściciela (po zaprzestaniu produkcji w poprzednim miesiącu), niesprawiedliwe byłoby nałożenie sankcji na nowego właściciela.

Powody, które doprowadziły Komisję do uznania jednego z czeskich przedsiębiorstw za niewspółpracujące w postępowaniu, określono w akapicie 14 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe. Warto tu przypomnieć, że w wyniku sprawdzenia wykazów przedłożonych Komisji w odpowiedzi na przesłany przedsiębiorstwu kwestionariusz stwierdzono, że zawierają one kilkaset transakcji

krajowych i wywozowych, które nigdy nie miały miejsca. Było to nie tylko bardzo mylące, ale oznaczało też, że Komisja nie była w stanie ustalić, z jakimkolwiek stopniem pewności, wiarygodnej wartości normalnej oraz wiarygodnej ceny eksportowej. Niezależnie od powodów takiego postępowania (w tym miejscu Komisja pragnie zwrócić uwagę, że wyjaśnienie udzielone początkowo przez przedsiębiorstwo było całkowicie niezadowolające oraz zupełnie różniło się od późniejszego oświadczenia na piśmie), nie można powiedzieć, że było ono zgodne z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości. W tych okolicznościach Komisja nie mogła zrobić nic innego niż odrzucić odpowiedź i zastosować art. 18 rozporządzenia podstawowego, w szczególności z uwagi na to, że postąpienie w inny sposób oznaczałoby dyskryminację pozostałych, w pełni współpracujących, przedsiębiorstw objętych postępowaniem.

W odniesieniu do kwestii zmiany właściciela, ponieważ nastąpiła ona po zakończeniu okresu objętego postępowaniem, nie jest ona czynnikiem, który można uznać za istotny dla obecnego postępowania (patrz: art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego).

b) Wartość normalna

- (14) Jeden z producentów czeskich zakwestionował metodologię zastosowaną przez Komisję w celu ustalenia wartości normalnej dla jednej grupy produktów (patrz: akapit 16 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe); w szczególności twierdził on, że żadne z postanowień rozporządzenia podstawowego nie uzasadnia obliczania przez Komisję wartości normalnej w oparciu wyłącznie o średnią rentownej sprzedaży, nie zaś w oparciu o średnią wszystkich sprzedaży produktów należących do tej grupy. Ten sam producent wniósł zastrzeżenie wobec zastosowania przez Komisję przy konstruowaniu wartości normalnej dla niektórych grup marży zysku osiągniętej z rentownej sprzedaży krajowej w innych grupach produktów.

Wniosku tego nie można było przyjąć, ponieważ jest on sprzeczny zarówno z rozporządzeniem podstawowym, jak i stałą praktyką instytucji wspólnotowych. W odniesieniu do pierwszego punktu, w przypadku gdy wielkość sprzedaży krajowej poniżej kosztu jednostkowego stanowi więcej niż 20 % sprzedaży, wartość normalna ustalana jest jedynie w oparciu o rentowną sprzedaż, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W odniesieniu do drugiego punktu, Komisja działała zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, stosując marżę zysku ze sprzedaży „w zwykłym obrocie handlowym podobnych produktów przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem”.

Jeden producent wniósł także zastrzeżenia odnośnie do zastąpienia jego kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych (zwanych dalej „kosztami sprzedaży, ogólnymi i administracyjnymi”) analogicznymi kosztami poniesionymi przez powiązane z nim przedsiębiorstwo (patrz: akapit 16 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe), ze względu na to, że wielkość takich kosztów powinno się ustalać w oparciu o „faktyczne dane” dotyczące producenta objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Komisja uznała, że przedłożone przez producenta stosowne dokumenty księgowe nie uzasadniały wystarczająco danych zawartych w jego odpowiedzi na kwestionariusz. Po powiadomieniu przez Komisję o jej zamiarach, przedsiębiorstwo dostarczyło dalszych wyjaśnień i dodatkowych tabel, niemniej, ponieważ stanowiły one dodatkowe informacje, które nie były weryfikowalne, informacji tych nie można było uwzględnić.

Obydwaj współpracujący producenci zakwestionowali usunięcie z wykazów transakcji sprzedaży, których dokonali pomiędzy sobą, na takiej podstawie, że nie są oni powiązani, a nawet gdyby byli, Komisja nie wykazała, że związek taki miał wpływ na cenę.

Nie można było uznać tego argumentu. Ponieważ oba przedsiębiorstwa mają wspólnego udziałowca (patrz: akapit 22 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe i akapit 17 poniżej), są one powiązane. Ponadto art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego jasno stanowi, że „ceny między stronami, które są ze sobą powiązane (.....) nie mogą zostać uznane za obowiązujące w zwykłym obrocie handlowym (.....), o ile nie zostanie wykazane, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny”. Ponieważ nie ustalono, że opisana sytuacja miała miejsce, zakwestionowane transakcje nie zostały uwzględnione.

Nie otrzymano dalszych uwag w odniesieniu do wartości normalnej i dlatego Rada potwierdza ustalenia określone w rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe.

c) *Cena eksportowa*

- (15) Nie otrzymano żadnych uwag dotyczących ustalenia ceny eksportowej. Niemniej jednak dokonano drobnego dostosowania do potrącenia marży zysku w odniesieniu do powiązanego austriackiego importera (patrz: akapit 18 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe) po dokonaniu przeglądu marż zysku osiągniętych przez niepowiązanych importerów w trakcie dochodzenia.

d) *Porównanie*

- (16) Nie otrzymano uwag w odniesieniu do niniejszego nagłówka, w związku z czym ustalenia Komisji zostają potwierdzone.

e) *Margines dumpingu*

- (17) Współpracujące przedsiębiorstwa wniosły zastrzeżenie wobec decyzji Komisji o ustaleniu marginesu dumpingu w oparciu o porównanie średnich ważonych wartości

normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi (nie zaś ze średnimi ważonymi cenami eksportowymi), argumentując przy tym, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób swojego podejścia w akapicie 21 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe.

W rozporządzeniu tym Komisja stwierdziła, że jej podejście jest uzasadnione potrzebą ukazania pełnego stopnia stosowanego dumpingu oraz dlatego, że istniała struktura cen eksportowych znacząco różniących się w Państwach Członkowskich i w okresach. Komisja sprawdziła swoje obliczenia i stwierdziła, że rozbieżności cen eksportowych w zależności od państwa nie mają wystarczająco jasnej struktury. Jednak Komisja trzyma się ustalenia, że w poszczególnych okresach istniała struktura cen eksportowych, która doprowadziła do znaczącego wzrostu dumpingu (stanowiącego wyraźną strukturę) po wygaśnięciu ograniczeń ilościowych 31 grudnia 1995 r. i dlatego podejście przyjęte w rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe zostaje potwierdzone.

Decyzja Komisji o potraktowaniu obydwu współpracujących producentów jako powiązanych i wynikającemu stąd ustaleniu dla nich pojedynczego marginesu dumpingu spotkała się z silnym sprzeciwem uzasadnianym tym, że obydwa przedsiębiorstwa były zarządzane niezależnie od siebie oraz miały różne struktury kosztów i cen. Następnie argumentowano, że główny udziałowiec (Narodowy Fundusz Własności) działał jedynie w charakterze powiernika i nie miał żadnego wpływu na zarządzanie działalnością przedsiębiorstw.

Komisja stoi na stanowisku, że w państwie o gospodarce rynkowej w gestii głównego udziałowca leży decydowanie o tym, według jakiej formy prawnej organizuje on swe interesy handlowe w państwie wywozu. Jego kontrola, lub potencjalna kontrola, takich interesów jest zwykle taka sama, bez względu na to, czy prowadzone są one w ramach jednego podmiotu, czy też różnych podmiotów prawnych. W szczególności ustalenie różnych marginesów dumpingu dla powiązanych przedsiębiorstw wiąże się z ryzykiem, że wywóz może być dokonywany za pośrednictwem przedsiębiorstwa o najniższym marginesie dumpingu. Z tej przyczyny stwierdzono, że różni producenci z państwa wywozu muszą być traktowani jako pojedynczy podmiot w celu przeprowadzenia niniejszego postępowania, w przypadku gdy wszystkie te przedsiębiorstwa kontroluje ten sam udziałowiec.

- (18) W oparciu o tymczasowe ustalenia Komisji, opisane w akapitach 14–23 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe oraz po uwzględnieniu dostosowania przedstawionego w akapicie 15 powyżej, ostateczny margines dumpingu, wyrażony jako procent wartości CIF przywozu na granicy Wspólnoty, ustalony dla dwóch współpracujących przedsiębiorstw, wynosi:

— Nová Hut a.s.	5,1 %
— Vitkovice a.s.	5,1 %

Sprawdzono obliczenie końcowego marginesu dumpingu. Zamiast przyjęcia najwyższych wartości normalnych ustalonych dla dwóch czeskich producentów w końcowym ustaleniu wykorzystano średnie ważone wartości normalne. Na tej podstawie końcowy margines dumpingu, wyrażony jako procent wartości CIF przywozu na granicy Wspólnoty, ustalony dla obu współpracujących spółek wynosi teraz 28,6 %.

2. Rumunia

a) Wartość normalna

- (19) Jedno z przedsiębiorstw twierdziło, że rezerwy na koszty uwzględnione w kosztach sprzedaży, ogólnych i administracyjnych, powinny zostać usunięte z uwagi na fakt, że niewykorzystane rezerwy zostały zlikwidowane z końcem roku. W przypadkach, w których rezerwy rzeczywiście zlikwidowano i nie zastąpiono innymi kosztami, a także jeżeli z informacji zawartych w odpowiedzi na kwestionariusz lub udzielonych podczas kontroli na miejscu jasno wynikało, że rezerwy nie stanowiły rzeczywistych kosztów, obliczenie kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych zostało skorygowane.

Jedno z przedsiębiorstw twierdziło, że koszt produkcji należy dostosować w taki sposób, aby odzwierciedlał on brak kosztów sprzedaży, głównie pakowania, poniesionych z tytułu sprzedaży na rynku krajowym. Argumentowano, że takie koszty sprzedaży, uwzględnione przez Komisję w obliczeniu wartości normalnej, zostały w rzeczywistości zwrócone przedsiębiorstwu przez klientów. Komisja przyjęła ten argument i dlatego dokonano stosownej zmiany obliczenia kosztów produkcji poniesionych przez to przedsiębiorstwo.

Jedno z przedsiębiorstw twierdziło, że ustalając wartość normalną Komisja powinna uwzględniać całość sprzedaży, łącznie ze sprzedażą, której nie dokonano w zwykłym obrocie handlowym, tj. sprzedaż ze stratą. Komisja, wobec przepisów art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, uznała, że sprzedaż ze stratą należy pominąć przy ustalaniu wartości normalnej w przypadku, gdy sprzedaż taka stanowi więcej niż 20 % łącznej sprzedaży krajowej. Roszczenia tego przedsiębiorstwa nie można zatem było przyjmując, zważywszy na przepisy rozporządzenia podstawowego oraz stałą praktykę instytucji w zakresie ustalania wartości normalnej.

Dwa przedsiębiorstwa twierdziły, że w celu przestrzegania Układu Europejskiego przy ustalaniu wartości normalnej Komisja powinna zawsze wybierać metodę, która jest najbardziej korzystna dla przedsiębiorstw, przytaczając art. 34 ust. 2 Układu. Argument ten odrzucono ze względu

na fakt, że w art. 34 ust. 2 Układu jest mowa wyłącznie o wyborze środków, które zostaną nałożone przez Komisję po ustaleniu dumpingu, szkody, związku przyczynowego oraz interesu Wspólnoty, nie zaś o metodologiach obliczenia stosowanych przy tym ustalaniu.

Jedno z przedsiębiorstw domagało się, dopiero na bardzo późnym etapie postępowania (przy wysłuchiowaniu opinii po tymczasowym ujawnieniu informacji), pominięcia przy obliczaniu wartości normalnej sprzedaży produktów z zapasów, ponieważ nie posiadają one certyfikatów jakości i dlatego nie stanowią produktu podobnego oraz tak samo pominięcia wszelkiej sprzedaży, w przypadku której środkiem płatniczym była kompensacja, jako niedokonanej w zwykłym obrocie handlowym. Roszczenia te nie zostały zgłoszone we właściwym czasie, ponieważ nie zgłoszono ich ani w odpowiedzi na kwestionariusz, ani podczas kontroli na miejscu, ani też podczas któregośkolwiek z późniejszych etapów postępowania, kiedy przedsiębiorstwo przyszło o przedstawienie opinii. W żadnym z dokumentów przedłożonych przez przedsiębiorstwo Komisja nie potrafiła dokonać rozróżnienia między sprzedażą z zapasów a sprzedażą innego rodzaju, ani też między sprzedażą produktów z certyfikatami jakości a sprzedażą produktów nieposiadających tych certyfikatów. Ponadto w toku postępowania ustalono, że sprzedaż dokonana z użyciem kompensacji w rzeczywistości mieściła się w zwykłym obrocie handlowym. W konsekwencji odrzucono oba roszczenia.

Nie otrzymano żadnych dalszych uwag. Zważywszy na zmiany, o których mowa powyżej, potwierdza się ustalenia dotyczące wartości normalnej ujawnione w rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe.

b) Cena eksportowa

- (20) Nie wprowadzono żadnych zmian w metodologii stosowanej do obliczenia cen eksportowych. Potwierdza się zatem ustalenia dotyczące cen eksportowych ujawnione w rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe.

c) Porównanie

- (21) W odniesieniu do ustaleń tymczasowych, Komisja odrzuciła wnioski dwóch przedsiębiorstw rumuńskich o dostosowanie wartości normalnej ze względu na kredyt. Obydwa przedsiębiorstwa ponowiły swój wniosek. W trakcie postępowania ustalono jednak, że w znacznej większości przypadków z Rumunii podczas rozliczania transakcji nie miał miejsca obrót gotówką. W rzeczywistości płatności dokonywano w drodze „kompensacji”, polegającej na wymianie barterowej lub wymianie weksli handlowych. art. 2 ust. 10 lit. g) rozporządzenia podstawowego stanowi, że dokonuje się korekty ze względu na kredyt, pod warunkiem że jest on czynnikiem uwzględnionym przy ustalaniu nakładanych cen. Postępowanie wykazało, że

koszty takie nie były czynnikiem uwzględnionym przy ustalaniu nakładanych cen. W rzeczywistości w przypadkach, w których płatności dokonywano poprzez kompensację, nie miał miejsca obrót gotówką i w związku z tym nie został wywarty wpływ na sytuację finansową przedsiębiorstw. Ponadto postępowanie wykazało, że w przypadku wszystkich metod płatności zwykle nie przestrzegano terminów rozliczenia. Dlatego też roszczenia o dostosowanie do kredytu zostały ponownie odrzucone.

Jedno przedsiębiorstwo twierdziło, że w przypadku sprzedaży eksportowej dla niektórych klientów we Wspólnocie nie została zapłacona prowizja i dlatego nie powinno się dokonywać dostosowania do cen eksportowych pobranych od tych klientów. Komisja odpowiednio sprawdziła swoje obliczenia.

Jedno z przedsiębiorstw domagało się dostosowania wartości normalnej z tytułu różnic w poziomach obrotu. Ponieważ roszczenie takie nie zostało zgłoszone w którymkolwiek punkcie postępowania, przed uwagami przedsiębiorstwa do tymczasowych ustaleń Komisji, nie można go było uznać za ważne. Ponadto nie zostało ono poparte żadnymi dowodami oraz było sprzeczne z informacjami podanymi przez przedsiębiorstwo w odpowiedzi na kwestionariusz oraz udzielonymi podczas kontroli na miejscu.

Nie otrzymano dalszych uwag w odniesieniu do porównania. Dlatego potwierdza się ustalenia tymczasowe.

d) Margines dumpingu

- (22) Jedno z przedsiębiorstw twierdziło, że obliczenia marginesu dumpingu nie powinno się dokonywać na podstawie porównania średnich ważonych wartości normalnych ze skorygowaną ceną eksportową każdej odpowiedniej grupy w rozbiciu na poszczególne transakcje, lecz w oparciu o poszczególne średnie ważone.

Roszczenie to zostało odrzucone po sprawdzeniu metodologii stosowanej w odniesieniu do wszystkich rumuńskich spółek i ustalono, że:

- w przypadku jednego przedsiębiorstwa nie było różnicy w marginesie dumpingu przy zastosowaniu obydwu metod, ponieważ wszystkie transakcje wywozowe przeprowadzano po cenach dumpingowych,
- w przypadku trzech przedsiębiorstw stwierdzono istnienie struktury cen eksportowych znacząco odbiegających od siebie w zależności od miejsca przeznaczenia lub okresu.

Wobec powyższego, oraz zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, metoda porównania średniej ważonej wartości normalnej w poszczególnych okresach z poszczególnymi skorygowanymi cenami eksportowymi w rozbiciu na poszczególne transakcje została zachowana dla celów ostatecznego ustalenia.

Wszyscy współpracujący rumuńscy producenci będący jednocześnie eksporterami zakwestionowali fakt, że Komisja – ze względu na wspólnego głównego udziałowca – nałożyła pojedynczy margines dumpingu, oraz zażądali potraktowania w sposób indywidualny. Z powodów określonych w akapicie 17 wniosku tego nie można było przyjąć.

Dwa przedsiębiorstwa argumentowały, że Komisja powinna była ujawnić im wszystkie elementy obliczeń dumpingowych dla wszystkich przedsiębiorstw, ponieważ wykorzystano je do ustalenia całościowego marginesu dumpingu; nie robiąc tego, Komisja naruszyłaby ich prawa do obrony. Komisja, zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, szczegółowo wyjaśniła każdemu przedsiębiorstwu najważniejsze fakty i ustalenia, w oparciu o które obliczyła jego margines dumpingu, a ponadto objaśniła metodologię zastosowaną do ustalenia pojedynczego marginesu dumpingu. Ponieważ wszystkie przedsiębiorstwa mają wspólnego głównego udziałowca, mogą z łatwością wymieniać wszelkie informacje za pośrednictwem owego udziałowca i w ten sposób w pełni wykonać swe prawa do obrony.

Nie otrzymano żadnych dalszych uwag. Potwierdza się zatem ustalenia ujawnione w rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe.

- (23) Średnie ważone marginesy dumpingu ustalone ostatecznie dla czterech współpracujących producentów, wyrażone jako procent wartości CIF przywozu na granicy Wspólnoty, wynoszą:

— SC Artrom SA:	9,8 %
— SC Petrotub SA:	9,8 %
— SC Republica SA Trade Company:	9,8 %
— SC Silcotub SA:	9,8 %

Końcowy margines dumpingu wyrażony jako udział procentowy CIF franco granica Wspólnoty wartości przywozu pozostaje bez zmian, na poziomie 38,2 %.

3. Republika Słowacka

a) Wartość normalna

- (24) Producent słowacki zakwestionował metodologię zastosowaną przez Komisję w celu ustalenia wartości normalnej dla dwóch grup produktów (patrz: akapit 31 rozporządzenia podstawowego); w szczególności twierdził on, że Komisja postąpiła nieprawidłowo obliczając wartość normalną w oparciu wyłącznie o średnią sprzedaż rentownej, podczas gdy powinna wziąć pod uwagę średnią ogółu sprzedaży produktów należących do tych grup. Jako powód podał fakt, że grupy te ogólnie przynoszą zysk i dlatego wszystkie koszty zwróciły się w ciągu okresu

objętego postępowaniem, w oparciu o średnią ważoną. Ponadto, przytaczając art. 34 ust. 2 Układu Europejskiego, argumentowano, że Komisja sama powinna przyjąć metodę, która „najmniej zakłóca funkcjonowanie [tego] Układu”.

Obydwa argumenty zostały odrzucone z tych samych powodów, które podano w akapicie 19 powyżej.

Nie otrzymano dalszych uwag w odniesieniu do wartości normalnej i dlatego potwierdza się ustalenia Komisji ujawnione w rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe.

b) *Cena eksportowa*

- (25) Przedsiębiorstwo wniosło zastrzeżenia wobec konstruowania przez Komisję ceny eksportowej (patrz: akapit 32 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe), w szczególności wobec jej decyzji o potrąceniu 4 % marży zysku z cen pobieranych przez jego spółkę zależną z Włoch. Argumentowano, że marża ta jest za duża oraz że Komisja powinna była wykorzystać własne dane włoskiego przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo twierdziło również, że Komisja błędnie zinterpretowała dane dotyczące kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych przedłożone przez przedsiębiorstwo, w wyniku czego zawyżono wielkość kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych i w konsekwencji margines dumpingu. Zaproponowano ponadto, że właściwszym podejściem byłoby skonsolidowanie poniesionych przez obydwie przedsiębiorstwa kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych i zastosowanie pojedynczej stawki.

Komisja ustaliła margines 4 % w oparciu o średnią marż zysku czterech niepowiązanych importerów wymienionych w akapicie 6 lit. c) rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe. Jednak Komisja ponownie przeanalizowała dane liczbowe i stwierdziła, że w celu dokonania ostatecznego ustalenia należy zastosować skorygowaną wielkość 3,8 %. Pomimo zastrzeżenia co do faktu, że dwóch z czterech importerów było w rzeczywistości związanych z producentami ze Wspólnoty, Komisja stwierdziła, że ustalone dla tych przedsiębiorstw marże zysku odzwierciedlały zysk ze sprzedaży ich towarów niezależnym klientom ze Wspólnoty. W odniesieniu do wielkości kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych, Komisja sprawdziła dane i stwierdziła nie tylko, że wielkość kosztów została zawyżona, lecz także że właściwsze byłoby skonsolidowanie danych liczbowych szwajcarskich i włoskich przedsiębiorstw handlowych, zważywszy że były one w podobny sposób powiązane z eksporterem słowackim oraz prowadziły działalność przeważnie z tych samych obiektów. Zastosowano w związku z powyższym globalną wielkość kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych.

c) *Porównanie*

- (26) Przedsiębiorstwo domagało się przyznania „ulgi ze względu na kanał dystrybucji”, czego Komisja, jego zdaniem, nie uwzględniła w ustaleniu tymczasowym.

Argumentowano, że ulga taka byłaby uzasadniona w celu odzwierciedlenia faktu, że przedsiębiorstwo sprzedawało produkty bezpośrednio dystrybutorom na swoim rynku krajowym, podczas gdy dokonywało ono sprzedaży za pośrednictwem powiązanych z nią spółek z Włoch i Szwajcarii na rynku wspólnotowym; ponadto przedsiębiorstwo argumentowało, że ulga taka jest konieczna w celu zapewnienia należytego porównania ze skonstruowaną ceną sprzedaży na wywóz.

Roszczenie to objęte jest ulgą na bonifikaty i ilości, którą już przyznano przedsiębiorstwu. art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wyraźnie stanowi, że „unikną się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadkach różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i stadium komercjalizacji”. Ponieważ wartość normalna została już dostosowana w dół, aby odzwierciedlić fakt, że sprzedaż we Wspólnocie obejmowała głównie dużych klientów, nie jest uzasadnione przyznanie dodatkowej ulgi.

Nie otrzymano dalszych uwag, w związku z czym potwierdza się ustalenia Komisji.

d) *Margines dumpingu*

- (27) Przedsiębiorstwo wniosło zastrzeżenie wobec decyzji Komisji o ustaleniu marginesu dumpingu w oparciu o porównanie średnich ważonych skorygowanych wartości normalnych z dostosowanymi poszczególnymi cenami eksportowymi (nie zaś ze średnimi ważonymi cenami eksportowymi), argumentując przy tym, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób swojego podejścia w akapicie 34 rozporządzenia tymczasowego.

O ile Komisja podtrzymuje argumentację przedstawioną w wymienionym akapicie 34, w wyniku zmian, które wprowadziła do danych stosowanych do obliczenia marginesu dumpingu, różnica pomiędzy obydwoma metodami nie jest już tak duża, aby uzasadniała jej pierwotne podejście. Dlatego też zdecydowała, dla celów ostatecznych ustaleń, o zastosowaniu metody polegającej na porównaniu średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową. Ustalenia tymczasowe zostały odpowiednio zmienione.

- (28) W oparciu o poprzednie ustalenia Komisji, opisane w akapitach 31–35 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe, oraz po uwzględnieniu wyżej wymienionych zmian, margines dumpingu, wyrażony jako udział procentowy CIF franco granica Wspólnoty wartości przywozu, ustalony dla współpracującego producenta, wynosi:

— Zeleziarne Podbrezová a.s. 7,5 %

Końcowy margines dumpingu ustalono na tym samym poziomie.

4. Rosja

POSTĘPOWANIE

a) Współpraca

- (29) Pięć z sześciu rosyjskich przedsiębiorstw wysłało do Komisji pismo, w którym zgłosiły zastrzeżenia wobec jej decyzji o uznaniu ich za niewspółpracujące. Powody decyzji Komisji przedstawione są w akapicie 36 rozporządzenia tymczasowego. Przedsiębiorstwa argumentowały, że pomimo braków, które mogły zawierać ich odpowiedzi, wyrażały chęć współpracy w zakresie dochodzenia i gotowe były dostarczyć wszelkich dodatkowych informacji wymaganych przez Komisję. Niektóre przedsiębiorstwa zwróciły się o objęcie indywidualną procedurą, bądź też proponowały indywidualne zobowiązania, lub prosiły o wzięcie pod uwagę ich przewag konkurencyjnych.

Jednak Komisja nadal stoi na stanowisku, że nie dostarczając informacji, które byłyby dokładne, pełne i w wymaganej postaci, rosyjskie przedsiębiorstwa straciły prawo do uznania za strony współpracujące w zakresie dochodzenia. Choć faktem bezspornym jest, że niektóre z udzielonych odpowiedzi były bardziej szczegółowe niż pozostałe, wszystkie z nich były niewystarczające pod jednym, zasadniczym względem: nie pozwoliły Komisji na dokładne ustalenie wartości normalnej i ceny eksportowej z powodu sposobu, w jaki zestawiono w grupy poszczególne produkty i transakcje. Po powiadomieniu przez Komisję o decyzji o zastosowaniu art. 18 rozporządzenia podstawowego niektóre z przedsiębiorstw dostarczyły dalszych informacji, niektóre przedsiębiorstwa w dalszym ciągu dostarczały nowych lub poprawionych informacji po opublikowaniu rozporządzenia tymczasowego. Jest jednak faktem, że informacje, które Komisja posiadała w chwili upływu terminu nadsyłania odpowiedzi były niewystarczające w odniesieniu do wszystkich sześciu przedsiębiorstw. Gdyby uwzględniono informacje dostarczone wiele dni, tygodni a czasem miesięcy po upływie terminu ich dostarczenia, byłoby to dyskryminujące wobec pozostałych zainteresowanych stron, które współpracowały w postępowaniu.

Potwierdza się zatem ustalenia Komisji.

b) Margines dumpingu

- (30) Komisja ponownie obliczyła rosyjski margines dumpingu opierając się na tych samych wartościach normalnych, których użyto przy rewizji końcowego marginesu dla czeskich przedsiębiorstw (patrz: akapit 18). Na tej podstawie margines dumpingu wyrażony jako udział procentowy CIF franco granica Wspólnoty wartości przywozu ustalono na poziomie 26,8 %.

1. Przepisy ogólne

- (31) Producenci będący jednocześnie eksporterami z Polski i Węgier nie dostarczyli szczegółowych informacji na temat poszczególnych produktów, o które Komisja prosiła w tabeli opisu produktu zawartej we wszystkich wysłanych kwestionariuszach, lecz przedstawili je w rozbiu na grupy produktów, obejmujących asortyment produktów sklasyfikowanych łącznie według pewnych kryteriów, np. grubości ścianki. W związku z tym w niektórych grupach znalazły się produkty sklasyfikowane pod różnymi kodami CN. Z tego powodu, a także z powodu braku możliwości zebrania bardziej szczegółowych informacji na miejscu, Komisja mogła przeprowadzić swe obliczenia jedynie w oparciu o grupy produktów, nie zaś o poszczególne produkty.

2. Węgry

a) Wartość normalna

- (32) W okresie objętym postępowaniem jedyny producent będący jednocześnie eksporterem z Węgier sprzedawał we Wspólnocie Europejskiej produkty z czterech grup produktów. Grupy 1, 2 i 3 były w całości objęte kodem CN 7304 39 91, natomiast w grupie 4 znalazły się produkty sklasyfikowane częściowo pod kodem CN 7304 39 91 i częściowo pod kodem CN 7304 39 93. Dostarczone i sprawdzone informacje techniczne nie były wystarczające w stopniu umożliwiającym Komisji dokonanie rozbięcia grupy produktów 4 na dwa wymienione kody CN. Biorąc pod uwagę statystyki Eurostatu, według których w okresie objętym postępowaniem miał miejsce przywóz znacznych ilości produktów objętych kodem CN 7304 39 93, oraz fakt, że w ciągu tego okresu wyłącznie jeden producent będący jednocześnie eksporterem z Węgier sprzedawał odbiorcom ze Wspólnoty przedmiotowy produkt, Komisja uznała grupę 4 produktów za całkowicie objętą kodem CN 7304 39 93.

Na miejscu ustalono, że dostarczone przez przedsiębiorstwo szczegółowe dane eksportowe nie były wiarygodne, ponieważ pominięto w nich jednego odbiorcę ze Wspólnoty, któremu sprzedano produkty w ilości stanowiącej 7 % całości zgłoszonej sprzedaży przedmiotowych produktów do Wspólnoty, oraz stwierdzono, że plik komputerowy zawierający transakcje wywozowe jest nieprawidłowy również pod innymi względami, czego przedsiębiorstwo nie mogło poprawić. Następnie przeprowadzono 5 % test reprezentatywności globalnej, przez porównanie wielkości sprzedaży na rynku krajowym ze statystykami Eurostatu dotyczącymi przywozu towarów z Węgier, które Komisja wybrała jako niezależne źródło

informacji, zgodnie z art. 18 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Na tej podstawie stwierdzono, że we wszystkich przypadkach sprzedaż krajową można było uznać za reprezentatywną dla ustalenia wartości normalnej, zarówno całościowo, jak i na poziomie grup produktów, zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

Następnie dla każdej z czterech wyżej wymienionych grup ustalono, czy sprzedaż krajowa odbywała się w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku grup produktów 2 i 3 sprzedaż z zyskiem stanowiła mniej niż 10 % sprzedaży krajowej tych produktów. Dlatego wartość normalna dla tych grup musiała zostać skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Dokonano tego w oparciu o koszty produkcji powiększone o kwotę kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych oraz zyski. W tym celu wzięto pod uwagę faktyczne dane producenta/eksportera dotyczące produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym. W odniesieniu do grup produktów 1 i 4, pomiędzy 10 % a 80 % sprzedaży krajowej przyniosło zysk. Wartości normalne dla tych dwóch grup ustalono tylko w oparciu o sprzedaż przynoszącą zysk, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ cztery grupy produktów określone przez przedsiębiorstwo odpowiadały kodom CN 7304 39 91 i 7304 39 93, Komisja postanowiła ustalić jedną wartość normalną na kod CN. Ponieważ stwierdzono, że wykaz transakcji wywozowych nie jest wiarygodny i w związku z tym nie może być wykorzystany jako podstawa dla ważenia pierwszych trzech grup produktów, nie było możliwości wyznaczenia średniej ważonej wartości normalnych ustalonych dla tych trzech grup. Dlatego w celu ustalenia wartości normalnej dla produktów objętych kodem CN 7304 39 91 wzięto pod uwagę średnią arytmetyczną wartości normalnych obliczonych dla trzech odpowiednich grup produktów. Komisja, jak wyjaśniono powyżej, uznała kod CN 7304 39 93 za odpowiadający grupie produktów 4. Stosownie do tego wartość normalna dla kodu CN 7304 39 93 była tożsama z wartością normalną wyznaczoną dla grupy produktów 4.

b) Cena eksportowa

- (33) Jak wyjaśniono w poprzednim akapicie, w trakcie wizyty weryfikacyjnej w obiekcie jedyne go zainteresowanego eksportera z Węgier okazało się, że dane dotyczące wywozu towarów zawarte w odpowiedzi na kwestionariusz w znacznym stopniu odbiegały od wewnętrznych zapisów przedsiębiorstwa.

W ślad za wizytą weryfikacyjną przedsiębiorstwo zostało powiadomione na piśmie, że w związku ze znacznymi nieprawidłowościami, które stwierdzono na miejscu, oraz brakiem możliwości właściwego ustalenia rzeczywistych danych eksportowych, nie ma możliwości wykorzystania dostarczonych informacji w celu wyznaczenia ceny eksportowej wywozu do Wspólnoty, oraz że ustalenia

dotyczące ceny eksportowej będą musiały zostać dokonane w oparciu o dostępne fakty, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. Jednocześnie dano przedsiębiorstwu możliwość przedstawienia uwag. Wówczas dostarczono zupełnie nowy plik, będący rzekomo prawidłową wersją wykazu transakcji wywozowych. Plik ten został odrzucony przez Komisję, ponieważ nie można było zweryfikować nowych informacji.

W celu ustalenia węgierskich cen eksportowych Komisja wybrała jako niezależne źródło informacji urzędowe statystyki dotyczące przywozu publikowane przez Eurostat, zgodnie z art. 18 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Uwzględniono jednak przedstawione w nich wielkości tylko dla dwóch kodów CN obejmujących towary wywożone przez tego producenta do Wspólnoty Europejskiej.

c) Porównanie

- (34) W celu dokonania obiektywnego porównania między wartością normalną a ceną eksportową na poziomie loco fabryka, należycie uwzględniono korektę różnic, co do których twierdzono i wykazano, że wpływały na porównywalność cen. Korekty przeprowadzono zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, w odniesieniu do transportu, ubezpieczenia, przeładunku i kosztów dodatkowych oraz kosztów kredytów.

Jeżeli chodzi o wnioski o dostosowania w odniesieniu do:

- przywozowych należności celnych i podatków pośrednich,
- bonifikat, rabatów i wielkości,
- poziomu obrotu,
- przeliczania waluty,

należy zauważyć, co następuje:

Przywozowe należności celne i podatki pośrednie

Przedsiębiorstwo domagało się przyznania ulgi 8 % na dodatkowe cła zapłacone z tytułu przywozu surowców, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Jednak w trakcie kontroli na miejscu urzędniczy Komisji ustalili, że nie zwrócono żadnych cel za wywożone produkty. Dlatego roszczenie to uznano za nieuzasadnione.

Bonifikaty, rabaty i ilości

Przedsiębiorstwo zwróciło się o 4 % korektę ze względu na różnice w ilościach zakupionych przez klientów krajowych i klientów ze Wspólnoty, zgodnie z art. 2 ust. 10

lit. c) rozporządzenia podstawowego, twierdząc, że w przypadku dużych zamówień za produkty płacono po niższych cenach. Ponieważ nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie tego roszczenia, zostało ono odrzucone.

Poziom obrotu

Przedsiębiorstwo domagało się przyznania mu ulgi w wysokości 12 % z tytułu różnic pomiędzy kanałami dystrybucji na rynku Wspólnoty i rynku krajowym, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. d) rozporządzenia podstawowego. Twierdzono, że wszyscy odbiorcy we Wspólnocie byli niezależnymi podmiotami gospodarczymi, podczas gdy 49 % klientów krajowych stanowili użytkownicy końcowi. Dane te, ujęte w tabeli opisującej kanały dystrybucji w części kwestionariusza dotyczącej sprzedaży krajowej, nie były zgodne z danymi zawartymi w wykazie odbiorców krajowych, w którym wszyscy odbiorcy krajowi byli wymienieni jako „niezależne podmioty gospodarcze”, co odpowiada sytuacji panującej na rynku wspólnotowym. Eksporter utrzymywał, że niezgodność ta była spowodowana „błędem językowym”. Nie ma znaczenia czy był to faktycznie „błąd językowy”, ponieważ oprócz tej niezgodności w odpowiedzi udzielonej przez przedsiębiorstwo urzędnicy Komisji ustalili także, że stosowane przez przedsiębiorstwo ceny krajowe podlegały tej samej polityce cenowej/cennikowi, bez względu na rodzaj klienta. Dlatego nie można było uwzględnić tego żądania.

Przeliczanie waluty

W odniesieniu do kwestii przeliczania ceny eksportowej, eksporter argumentował, że powinny zostać uwzględnione miesięczne kursy wymiany, nie zaś kurs roczny. Należy jednak przypomnieć, że cenę eksportową ustalono w oparciu o dane Eurostatu, ponieważ nie można było użyć w tym celu przekazanego przez eksportera wykazu poszczególnych transakcji. Ponieważ dane Eurostatu nie skupiają się na dacie sprzedaży, lecz na dacie deklaracji celnej importera, oparcie się na danych miesięcznych nie odzwierciedlałoby w sposób bardziej odpowiedni warunków sprzedaży. Dlatego nie można było uznać żądania eksportera.

e) Margines dumpingu

- (35) Przeprowadzone w oparciu o kody CN porównanie średnich ważonych wartości normalnych ze średnimi ważonymi cenami eksportowymi ujawniło dumping, przy marginesie dumpingu odpowiadającym kwocie, o jaką wartość normalna przekraczała cenę eksportową.

Margines dumpingu wartości przywozu dla jedynego producenta/eksportera z Węgier, wyrażony jako udział procentowy CIF franco granica Wspólnoty wynosi:

— Csepel Tubes Co. Ltd: 36,5 %

Ponieważ prawie cały wywóz przedmiotowego produktu z Węgier do Wspólnoty dotyczył jedynego znanego producenta, końcowy margines dumpingu ustalono na tym samym poziomie.

3. Polska

a) Współpraca

- (36) Odpowiedzi na kwestionariusz Komisji otrzymano od sześciu przedsiębiorstw, trzy z nich (dostarczone przez dwóch producentów będących jednocześnie eksporterami oraz jedno powiązane przedsiębiorstwo handlowe) uznano za niewystarczające. Dlatego stwierdzono, że wymienione trzy przedsiębiorstwa nie dostarczyły w określonym terminie informacji koniecznych dla dochodzenia, zaś przedsiębiorstwa te powiadomiono o zamiarze zastosowania przez Komisję art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i dokonania ustaleń w oparciu o dostępne fakty.

Pozostałe trzy przedsiębiorstwa, których odpowiedzi uznano za wystarczające (dwóch producentów będących jednocześnie eksporterami oraz jedno przedsiębiorstwo handlowe powiązane z producentem będącym jednocześnie eksporterem) zostały następnie poddane kontroli na miejscu. Jednak jeden z dwóch producentów będących jednocześnie eksporterami odmówił udostępnienia urzędnikom Komisji egzemplarzy podstawowej dokumentacji, obejmującej dane dotyczące sprzedaży krajowej, wykazy klientów i cenniki, oryginały faktur sprzedaży krajowej oraz wykaz odbiorców wywożonych towarów odpowiadających kodom zawartym w wykazie sprzedaży eksportowych. Kontrola wykazała także, że przedsiębiorstwo nie zgłosiło w udzielonej odpowiedzi sprzedaży towarów do Wspólnoty dokonanych w okresie objętym postępowaniem za pośrednictwem przedsiębiorstwa powiązanego. Wobec powyższych braków i braku możliwości zweryfikowania zasadniczych części informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo, Komisja nie była w stanie wykorzystać dostarczonych informacji w celu ustalenia wartości normalnej i ceny eksportowej wywozu do Wspólnoty. Stosownie do tego przedsiębiorstwo zostało następnie powiadomione, że w wyniku braku współpracy z jego strony, Komisja dokona ustaleń w oparciu o dostępne fakty zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

b) Wartość normalna

Strony współpracujące

- (37) Jak wskazano w akapicie 36, tylko jeden polski producent będący jednocześnie eksporterem i jedno polskie przedsiębiorstwo handlowe mogły zostać uznane za strony współpracujące w zakresie niniejszego postępowania przeglądownego. Ponieważ w przypadku przedsiębiorstwa handlowego nie jest zasadne indywidualne wyliczenie dumpingu, ustalono jedną wartość normalną dla pojedynczego współpracującego producenta będącego jednocześnie eksporterem.

W okresie objętym postępowaniem pojedynczy współpracujący producent będący jednocześnie eksporterem sprzedał zarówno na rynku krajowym, jak i wspólnotowym towary należące do sześciu grup produktów. Test reprezentatywności globalnej wykazał, że w tym okresie łączna ilość sprzedaży przedmiotowego produktu na rynku krajowym przekroczyła ponad dwukrotnie ilość wywozu produktu do Wspólnoty. Następnie przeprowadzono badanie 5 % w oparciu o grupy produktów, z którego wynikało, że produkty należące do wszystkich sześciu grup sprzedawano w wystarczających ilościach na rynku krajowym, w związku z czym można je było uznać za reprezentatywne dla ustalenia wartości normalnej, zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

Badanie rentowności wykazało, że na sześć grup produktów ceny krajowe płacone w zwykłym obrocie handlowym można było wykorzystać jako podstawę do ustalenia wartości normalnej dla pięciu grup, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W przypadku pozostałej grupy produktów sprzedaż przynosząca zysk była niewystarczająca i dlatego wartość normalną skonstruowano w oparciu o koszt produkcji powiększony o koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W tym celu wzięto pod uwagę faktyczne dane producenta będącego jednocześnie eksporterem dotyczące produkcji i sprzedaży produktu podobnego na rynku krajowym w zwykłym obrocie handlowym.

Strony niewspółpracujące

Zgodnie z art. 18 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, dla czterech niewspółpracujących stron ustalono wartość normalną w oparciu o grupy produktów producenta współpracującego, odpowiadającą najwyższej wartości normalnej, ponieważ inny wybór oznaczałby nagradzanie braku współpracy. Zostało to jednak złagodzone, ponieważ wszystkie produkty sprzedawane przez producenta współpracującego na rynku krajowym należą do grupy produktów o większej średnicy, objętej niniejszym postępowaniem, które są względnie tańsze niż grupy produktów o mniejszych średnicach, których wywozu dokonywały wyłącznie strony niewspółpracujące.

c) *Cena eksportowa*

Strony współpracujące

- (38) W okresie objętym postępowaniem producent współpracujący sprzedawał przedmiotowy produkt we Wspólnocie zarówno bezpośrednio, jak i poprzez powiązanego pośrednika z Polski. Cenę eksportową ustalono uwzględniając transakcje bezpośrednie, a także transakcje zawierane za pośrednictwem jednego z powiązanych

przedsiębiorstw handlowych. Cenę eksportową dla transakcji zawieranych za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlowego ustalono poprzez odniesienie do cen faktycznie zapłaconych lub należnych mu. Ponieważ funkcje powiązanego podmiotu gospodarczego można uznać za podobne do funkcji podmiotu gospodarczego działającego na zasadzie prowizji, wysokość prowizji określono w oparciu o narzut przedsiębiorstwa handlowego sprawdzony w jego siedzibie. Narzut ten potrącono z cen pobieranych przez powiązane przedsiębiorstwo od niezależnych odbiorców we Wspólnocie.

Strony niewspółpracujące

Zgodnie z art. 18 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja wybrała jako niezależne źródło informacji statystyki Eurostatu dotyczące przywozu przez trzech niewspółpracujących producentów będących jednocześnie eksporterami towarów objętych odnośnymi kodami CN. Następnie ustalono na tej podstawie cenę eksportową, po odliczeniu od łącznej wielkości przywozu ilości i wartości towarów sprzedanych we Wspólnocie przez producenta współpracującego zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem współpracującego powiązanego przedsiębiorstwa handlowego.

d) *Porównanie*

- (39) W celu dokonania obiektywnego porównania pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową na poziomie loco fabryka, należyte uwzględniono korektę różnic, co do których twierdzono i wykazano, że wpływały na porównywalność cen. Korekty przeprowadzono zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, w odniesieniu do właściwości fizycznych, transportu, ubezpieczenia, przeładunku i kosztów dodatkowych, marży oraz kosztów kredytów.

e) *Margines dumpingu*

- (40) Margines dumpingu dla producenta współpracującego ustalono w oparciu o poszczególne grupy produktów dokonując porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową, zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego. Margines dumpingu dla jedynego współpracującego producenta, wyrażony jako procent łącznej wartości przywozu CIF granica Wspólnoty wynosi:

— Huta Batory SA: 7,1 %

W przypadku stron niewspółpracujących końcowy margines dumpingu obliczono, porównując wartość normalną ustaloną w ostatnim ustępie akapitu 37 z ceną eksportową ustaloną w ostatnim ustępie akapitu 38. Końcowy margines, wyrażony jako udział procentowy wartości przywozu CIF granica Wspólnoty, wynosi 33,2 %.

4. Republika Chorwacji

- (41) Wobec ustaleń odnośnie do szkody dotyczących Republiki Chorwacji (patrz akapity 51 i 69), uznano, że kontynuacja postępowania w sprawie dumpingu nie jest konieczna.

D. PRZEMYSŁ WSPÓLNOTOWY

- (42) Ci sami producenci wspólnotowi współpracowali w obydwu postępowaniach (patrz: akapit 8). Produkcja tych przedsiębiorstw stanowiła ponad 90 % łącznej wspólnotowej produkcji produktu objętego postępowaniem i dlatego stanowiła przeważającą część łącznej produkcji przedmiotowego produktu we Wspólnocie.
- (43) Wielu eksporterów utrzymywało, że ich produkty były nabywane i przywożone przez niektórych skarżących producentów wspólnotowych. Domagali się oni wyłączenia tych producentów przy ustalaniu przemysłu wspólnotowego w celu dokonania oceny szkody na mocy art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

Nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. Ponadto postępowanie przeprowadzone przez Komisję wykazało, że żaden z producentów wspólnotowych nie dokonywał przywozu przedmiotowych produktów oraz że niektórzy importerzy, powiązani z takimi producentami wspólnotowymi, dokonywali przywozu niewielkich ilości przedmiotowych produktów w okresie objętym postępowaniem. Przywóz ten był ponownie sprzedawany na rynku wspólnotowym wyłącznie przez tych powiązanych importerów, co do których ustalono, że działali niezależnie, a nawet konkurencyjnie wobec działów sprzedaży powiązanych z nimi producentów. W każdym przypadku badanie faktów wykazało, że wolumen tego przywozu stanowił mniej niż 3 % łącznego wolumenu sprzedaży tych produktów na rynku wspólnotowym dla każdego z producentów wspólnotowych.

Dlatego uznaje się, że tak niski poziom przywozu nie mógł wyrządzić żadnej szkody producentom wspólnotowym, w związku z czym nie ma podstaw do pominięcia tych producentów.

W konsekwencji producenci wymienieni w akapicie 8 będą dalej określani jako „przemysł wspólnotowy”, w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

E. SZKODA

1. Uwaga wstępna

- (44) Należy wspomnieć, że środki antydumpingowe obowiązujące obecnie w odniesieniu do Węgier, Polski oraz Republiki Chorwacji stanowią zobowiązania będące połączeniem pułapów ilościowych oraz pewnych zobowiązań cenowych z pozostałymi cłami *ad valorem*.

Ponadto należy zauważyć, że przywóz wszystkich rur bezszwowych (a więc również przedmiotowego produktu) pochodzących z Republiki Czeskiej i Republiki Słowackiej objęty był w okresie pomiędzy 1993 a 1995 r. systemem kontyngentu taryfowego, tj. był wolny od ceł w granicach pułapu ilościowego, zaś w momencie osiągnięcia tego pułapu obciążano go cłem w wysokości 30 %. System ten przestał obowiązywać z końcem 1995 r.

- (45) Należy także przypomnieć, że niniejsze rozporządzenie łączy rezultaty dwóch postępowania, z których jedno doprowadziło do publikacji rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe. Wszystkie ustalenia dotyczące szkody, związku przyczynowego oraz interesu Wspólnoty należy czytać w połączeniu z ustaleniami opisanymi w rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe.

2. Zużycie

- (46) W akapicie 48 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe stwierdzono, że zużycie wspólnotowe w tonach miesięcznie wynosiło 89 900 ton w 1992 r., 69 700 w 1993 r., 84 070 w 1994 r., 92 730 w 1995 r. i 92 130 w okresie objętym postępowaniem. Ustaleń tych nie kwestionowano i zostają one potwierdzone.

3. Przywóz dumpingowy

a) Kumulacja

- (47) W rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe Komisja stwierdziła, że dumpingowy przywóz towarów z Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej należy oceniać w sposób skumulowany w celu analizy szkody, ponieważ przedmiotowe produkty przywożono z każdego z państw wywozu w znacznych ilościach, ich udział na rynku był znaczący oraz konkurowały one ze sobą i z produktami wytwarzanymi przez przemysł wspólnotowy.
- (48) Niektórzy eksporterzy twierdzili, że z powodu rozbieżności w wielkości oraz stopach wzrostu przywozu, a także w warunkach konkurencji, wpływ tego przywozu do Wspólnoty powinien zostać zbadany w oparciu o poszczególne przypadki.
- (49) W tym względzie Komisja przypomina, że stwierdzono spełnienie kryteriów określonych w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, w celu dokonania kumulacji przywozu z wszystkich czterech przedmiotowych państw, mianowicie:
- margines dumpingu ustalony w odniesieniu do każdego kraju przekraczał poziom *de minimis* (tj. pomiędzy 5,1 % a 38,2 %);
 - wielkość przywozu z każdego państwa nie była pomijalna; udział żadnego z państw wywozu w rynku nie był na poziomie *de minimis*, czyli poniżej 1 %, gdyż wynosił od 3 do 8,3 %;

- w odniesieniu do warunków konkurencji zarówno pomiędzy przywożonymi produktami, jak też z produktami sprzedawanymi przez przemysł wspólnotowy, stwierdzono, że przywożone produkty mogą być stosowane wymiennie, wykazują podobne tendencje cenowe, podobne są ich kanały dystrybucji i objęte są podobną polityką niskich cen, której wynikiem jest wysoki poziom zaniżania cen (tj. pomiędzy 17,5 a 43,2 %), są obecne jednocześnie w tych samych regionach geograficznych oraz konkurują ze sobą nawzajem i z produktami wytwarzanymi przez przemysł wspólnotowy.

Fakt, że przywóz przedmiotowego produktu pochodzącego z Republiki Czeskiej i Słowackiej objęty był systemem kontyngentu taryfowego obowiązującym do 31 grudnia 1995 r. nie zmienia wniosku, że przywóz ten spełnia kryteria określone w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Należy zauważyć, że po wygaśnięciu tego systemu udział przedmiotowego przywozu na rynku wzrósł z 6,7 % w 1995 r. do 9,6 % w ciągu pierwszych ośmiu miesięcy 1996 r. dla towarów przywożonych z Republiki Czeskiej, oraz z 2,1 % do 3,4 % w ciągu tego samego okresu dla towarów przywożonych z Republiki Słowackiej.

Ze wszystkich wyżej wymienionych powodów stwierdza się, że należy podtrzymać wnioski zawarte w akapicie 49 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe.

- (50) Mając na uwadze dwa równocześnie prowadzone postępowania zbadano także, czy skutki przywozu towarów z Węgier, Polski i Chorwacji należy oceniać w sposób skumulowany z przywozem objętym nowym postępowaniem.
- (51) W odniesieniu do przywozu towarów z Chorwacji ustalono, że ich udział w rynku wspólnotowym spadł z poziomu 1,8 % w 1992 r. do 0,7 % w okresie objętym postępowaniem. Zważywszy na niski i gwałtownie spadający poziom tego przywozu, odwrotnie niż w przypadku przywozu z pozostałych państw, nie uznano za stosowne dokonania oceny tego przywozu w sposób skumulowany. W świetle faktu, że przywóz towarów z Chorwacji objęty jest środkami antydumpingowymi, wniosek ten opiera się również na ustaleniach akapitu 70 poniżej dotyczących braku prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody.
- (52) W odniesieniu do przywozu towarów z Węgier i Polski, ustalono, że podobnie jak w przypadku przywozu objętego nowym postępowaniem, ilości przywożonych towarów oraz margines dumpingu były znaczące.

Twierdzono, że przywóz towarów pochodzących z Węgier jest nieznaczny i dlatego powinien zostać pominięty przy

kumulacji zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Jednak postępowanie nie wykazało, że przywóz ten był rzeczywiście nieznaczny.

Ponadto w przypadku obu postępowań ustalono, że warunki konkurencji między przywożonymi produktami oraz pomiędzy przywożonymi produktami a produktami wspólnotowymi były podobne, w szczególności dlatego, że wszystkie te produkty uznano za produkty podobne i sprzedawano po cenach znacznie zaniżających ceny produktów przemysłu wspólnotowego (tj. od 17 % do 21,3 % w przypadku Polski, 25,4 % w przypadku Węgier). Fakt, że przywóz tych towarów podlegał w omawianym okresie zobowiązaniom ilościowym nie ma żadnego wpływu na stwierdzenie, że mogą one zostać skumulowane z przywozem innych towarów objętym postępowaniem w celu zbadania szkody. W rzeczywistości nawet jeżeli istniały ograniczenia ilości towarów wywożonych do Wspólnoty oraz nastąpił pewien wzrost ich cen w stosunku do cen eksporterów z państw objętych nowym dochodzeniem, w dalszym ciągu dokonywano przywozu towarów pochodzących z Węgier i Polski po cenach dumpingowych znacząco zaniżających ceny producentów wspólnotowych.

- (53) Dlatego też powyższe rozważania dotyczące kumulacji doprowadziły do wniosku, że skumulowana ocena skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych z państw objętych obydwojma postępowaniami (określanymi dalej jako „państwa wywozu”), z wyjątkiem Chorwacji, była uzasadniona.

b) *Ilość skumulowana oraz udział przywozu dumpingowego w rynku*

- (54) Ustalenia tymczasowe, według których, w oparciu o skumulowane dane, przywóz towarów spadł z 201 920 ton w 1992 r. do 96 080 ton w 1993 r., a następnie wzrósł do 195 220 ton w 1994 r., 230 810 ton w 1995 r. i do 268 670 ton w okresie objętym postępowaniem, nie zostały zakwestionowane i dlatego zostają potwierdzone.

To samo dotyczy udziału w rynku wynoszącego odpowiednio 18,7 % w 1992 r., 11,5 % w 1993 r., 19,4 % w 1994 r., 20,7 % w 1995 r. oraz 24,3 % w okresie objętym postępowaniem.

c) *Ceny przywozu dumpingowego*

- (55) Dla ustalenia zniżenia cen w odniesieniu do państw wywozu, analizowane dane dotyczyły okresu objętego postępowaniem. W tym celu dokonano porównania między średnimi ważonymi cenami sprzedaży odnośnych państw wywozu i średnimi ważonymi cenami sprzedaży producentów wspólnotowych pobieranymi za przedmiotowe bezszwowe rury stalowe. Porównania cen dokonano

w oparciu o sprzedaż towarów pierwszemu niezależnemu odbiorcy we Wspólnocie. W celu zapewnienia porównalności ceny pobierane przez producentów wspólnotowych i ceny produktów przywożonych zostały skorygowane pod względem przejrzystego kosztu, odpowiednio, do poziomu loco fabryka lub CIF granica Wspólnoty. Ponadto ceny importowe skorygowano według marży importera, obejmującej koszty odprawy celnej, opłaty manipulacyjne, prowizję, koszty finansowania oraz zysk, w oparciu o dostępne informacje.

Wyniki porównania pokazały marginesy zaniżania cen w przypadku wszystkich odnośnych państw i eksporterów. Średnie ważone marginesy zaniżania cen, wyrażone jako procent cen producentów wspólnotowych, wyniosły:

— Republika Czeska:	od 21,2 do 43,2 %
— Węgry:	25,7 %
— Polska:	od 17 do 21,3 %
— Rumunia:	25,8 %
— Rosja:	41,5 %
— Republika Słowacka:	17,5 %.

4. Sytuacja przemysłu wspólnotowego

- (56) Dla ułatwienia korzystania przedstawione w rozporządzeniu tymczasowym wyniki dotyczące sytuacji przemysłu wspólnotowego zostają ponownie zaprezentowane poniżej i potwierdzone w celu dokonania ostatecznego ustalenia, ponieważ nie były one kwestionowane przez strony.

a) Moc produkcyjna, produkcja i stopień wykorzystania

- (57) Od 1992 r. do okresu objętego postępowaniem produkcji zaprzestało jedenaście zakładów i obiektów produkcyjnych, co oznacza zmniejszenie o około jedną czwartą łącznej mocy produkcyjnych bezszwowych rur stalowych istniejących we Wspólnocie na początku tego okresu.

Produkcja przemysłu wspólnotowego spadła z poziomu 1 136 640 ton w 1992 r. do 996 036 ton w 1995 r. oraz do 938 184 ton w okresie objętym postępowaniem. Równoległe ze znacznym zmniejszeniem mocy produkcyjnej, stopień wykorzystania mocy produkcyjnej, odpowiednio, wzrósł z poziomu 63,5 do 75,9 %, a następnie spadł do 71,3 % w tym samym okresie.

b) Wolumen sprzedaży i udział w rynku

- (58) Sprzedaż producentów wspólnotowych zmniejszyła się z poziomu 781 770 ton w 1992 r. do 775 721 ton w 1995 r. oraz do 722 042 ton w okresie objętym postępowaniem.

Udział przemysłu wspólnotowego w rynku zmniejszył się z poziomu 75,2 % w 1992 r. do 72,1 % w 1995 r., a następnie spadł o dalsze 4,8 % do poziomu 67,3 % w okresie objętym postępowaniem.

c) Ceny sprzedaży

- (59) Ceny jednostkowe przedmiotowego produktu sprzedawanego przez producentów wspólnotowych na rynku wspólnotowym, wyrażone w ecu za tonę, wyniosły średnio 576 w 1992 r., 578 w 1995 r. oraz 593 w okresie objętym dochodzeniem, co odpowiadało ogólnemu wzrostowi o 3 %.

d) Rentowność

- (60) Przemysł wspólnotowy poniósł straty finansowe ze sprzedaży produktu podobnego w rozpatrywanym okresie. W latach 1992–1994 straty te wyniosły średnio 8 %. Następnie miała miejsce poprawa zwrotu ze sprzedaży w 1995 r. (-2,1 %) oraz w okresie objętym postępowaniem, bez osiągnięcia progu rentowności. Procentowo poziom rentowności wyniósł:

1992	1993	1994	1995	Okres objęty postępowaniem
- 7,0	- 12,2	- 7,9	- 2,2	- 0,7

Zmniejszenie poziomu strat było w znacznej mierze możliwe dzięki środkom antydumpingowym obowiązującym w tym sektorze. Przy braku tych środków straty finansowe zostałyby ograniczone w mniejszym stopniu, albo wcale. Ponadto nieznaczna poprawa nastąpiła w okresie, w którym podjęto zasadnicze działania restrukturyzacyjne, prowadzące między innymi do wspomnianego wyżej zamknięcia zakładów. Poprawa ta nie była jednak wystarczająca by umożliwić osiągnięcie poziomu dochodów koniecznego do pokrycia przez przemysł wspólnotowy rosnących kosztów produkcji oraz wysokich kosztów inwestycji restrukturyzacyjnych, wypracowania rozsądnego zysku, pokrycia strat poniesionych w latach poprzednich oraz zapewnienia długotrwałej żywotności ekonomicznej.

e) Zatrudnienie

- (61) Poziom zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym obniżył się o około 35 % w okresie od 1992 r. do końca okresu objętego postępowaniem, co w wartościach bezwzględnych oznaczało utratę 2 800 miejsc pracy.

5. Końcowe wnioski w sprawie szkody

- (62) Badanie wyników gospodarczych przemysłu wspólnotowego w omawianym okresie wykazało, że między 1992 r. a sierpniem 1996 r. nastąpił spadek produkcji, wielkości sprzedaży i udziału w rynku oraz zmniejszenie zatrudnienia, mimo podjęcia istotnych działań restrukturyzacyjnych mających na celu zmniejszenie kosztów produkcji.

Te działania restrukturyzacyjne oraz istniejące środki umożliwiły przemysłowi wspólnotowemu zwiększenie stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych i poprawę wyników finansowych, które jednak w dalszym ciągu były ujemne w okresie objętym postępowaniem (-0,7 %), tj.

poniżej progu rentowności i były niewystarczające dla zapewnienia długotrwałej żywotności przemysłu wspólnotowego.

Dlatego stwierdza się, że w rozpatrywanym okresie przemysł wspólnotowy poniósł znaczną szkodę w rozumieniu art. 3 rozporządzenia podstawowego, w postaci spadku poziomu sprzedaży i udziału w rynku, redukcji zatrudnienia i strat finansowych.

F. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Skutek przywozu po cenach dumpingowych

a) *Skumulowane skutki przywozu towarów z Republiki Czeskiej, Węgier, Polski, Rumunii, Rosji i Republiki Słowackiej*

- (63) W czasie gdy zużycie we Wspólnocie pozostawało na względnie stałym poziomie, łączny udział w rynku towarów przywożonych z Republiki Czeskiej, Węgier, Polski, Rumunii, Rosji i Republiki Słowackiej wzrósł o około 5,6 punktów procentowych, z poziomu 18,7 % w 1992 r. do 24,3 % w okresie objętym postępowaniem. Tymczasem udział przemysłu wspólnotowego w rynku spadł o około 7,9 punktów procentowych, z poziomu 75,2 % do 67,3 % w tym samym okresie. Pamiętając, że w przypadku każdego państwa wywozu stwierdzono znaczące zniżanie cen, oraz zważywszy, że wzrost udziału przedmiotowego przywozu po cenach dumpingowych na rynku wystąpił równoległe z pogorszeniem się sytuacji przemysłu wspólnotowego, stwierdza się, że rozpatrywany łącznie przywóz towarów z sześciu odnośnych państw wywarł negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego.

b) *Skutki przywozu towarów pochodzących z Chorwacji*

Rozpatrując osobno przywóz towarów pochodzących z Chorwacji, nie można uznać, że wyrządził on znaczną szkodę przemysłowi wspólnotowemu, ze względu na spadek jego wielkości i udziału w rynku.

2. Skutki innych czynników

a) *Pozostały przywóz*

- (64) Niektórzy eksporterzy twierdzili, że przywóz towarów z innych państw, na przykład z Argentyny, dokonywany był w ilościach i po cenach szkodliwych dla przemysłu wspólnotowego. Badanie ujawniło, że udział w rynku przywozu towarów z pozostałych państw trzecich, nieobjętych obydwooma postępowaniami, wzrósł z poziomu 4,3 % w 1992 r. do 6,5 % w 1995 r. i do 7,7 % w okresie objętym postępowaniem. Choć wielkość tego przywozu wzrosła, ustalono, w oparciu o dostępne dane statystyczne, że jego ceny były wyraźnie wyższe od cen przywozu po cenach dumpingowych i nic nie wskazywało na to, że przywóz

towarów z państw trzecich nieobjętych obydwooma dochodzeniami dokonywany był po cenach dumpingowych. Dlatego też stwierdza się, że pozostały przywóz miał nieznaczny wpływ bądź nie miał wpływu na sytuację przemysłu wspólnotowego.

b) *Ogólna sytuacja gospodarcza*

- (65) Jak stwierdzono w rozporządzeniu wprowadzającym środki tymczasowe, w 1993 r. nastąpił spadek zużycia wspólnotowego w związku z recesją gospodarczą na świecie, która dotknęła w szczególności użytkowników przedmiotowego produktu (przemysł motoryzacyjny, budowlany itp.). W tym samym roku wielkość przywozu oraz odpowiadający jej udział w rynku odnośnych państw wywozu również osiągnęły niski poziom, zaś przemysł wspólnotowy uzyskał najgorsze wyniki pod względem sprzedaży na rynku wspólnotowym, cen oraz rentowności.

Na tej podstawie oczywiste jest, że pogorszenie się sytuacji na rynku w 1993 r. wywarło negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego.

Jednakże, pomijając wyjątkową sytuację z 1993 r., zużycie ogólnie cechowała stabilność w pozostałych latach przedmiotowego okresu (1992 r. oraz od 1994 r. do okresu objętego postępowaniem). Jednak stabilność ta była korzystna głównie w odniesieniu do przywozu po cenach dumpingowych z wymienionych państw, których udział w rynku wzrastał, podczas gdy udział przemysłu wspólnotowego w rynku stale się zmniejszał. Dlatego też ogólna sytuacja gospodarcza nie może być uważana za czynnik stale odpowiedzialny za niepewną sytuację, w jakiej nadal znajduje się przemysł wspólnotowy. W istocie zważywszy na znaczne wysiłki w zakresie racjonalizacji i restrukturyzacji podjęte przez producentów wspólnotowych, a także środki ochrony handlu obowiązujące w tym okresie, przemysł wspólnotowy w latach 1995 i 1996 powinien był osiągnąć znacznie większą poprawę i bardziej zadowalające wyniki.

c) *Restrukturyzacja przemysłu wspólnotowego*

- (66) Niektórzy eksporterzy twierdzili, że niezadowolające wyniki przemysłu wspólnotowego w badanym okresie nie wynikały z przywozu po cenach dumpingowych, lecz z przeprowadzanej w tym czasie restrukturyzacji.

Nie ulega wątpliwości, że proces restrukturyzacji, który przeszedł przemysł wspólnotowy w obliczu nadmiernych mocy produkcyjnych, byłby w pewnym stopniu odpowiedzialny za spadek poziomu produkcji, sprzedaży i zatrudnienia. Zważywszy jednak na ilość i udział w rynku przywozu po cenach dumpingowych z przedmiotowych państw oraz na ustaloną marżę zniżania cen, oczywiste jest, że rozważany z osobna przywóz dumpingowy odegrał istotną rolę w spowodowaniu znacznej szkody w przemyśle wspólnotowym.

3. Wnioski

- (67) Mimo że światowa recesja gospodarcza z 1993 r. oraz restrukturyzacja przemysłu wspólnotowego mogły wyrzucić pewien negatywny wpływ na wyniki przemysłu wspólnotowego w rozpatrywanym okresie, na podstawie powyższych czynników należy stwierdzić, że skumulowany efekt przywozu po cenach dumpingowych z Republiki Czeskiej, Węgier, Polski, Rumunii, Rosji oraz Republiki Słowackiej – rozpatrywany osobno – spowodował, poprzez istotne zniżenie cen oraz znaczne ilości towarów przywożonych po cenach dumpingowych, znaczną szkodę w przemyśle wspólnotowym oraz że istniejące środki antydumpingowe, objęte przeglądem, nie osiągnęły w pełni zamierzonego skutku. Przywóz towarów pochodzących z Chorwacji, rozpatrywany osobno, nie może być uznany za odpowiedzialny za znaczną szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

Warto zauważyć, że spowodowana dumpingiem szkoda, którą poniósł przemysł wspólnotowy byłaby jeszcze większa, gdyby środki stosowane wobec pewnych rodzajów skumulowanego przywozu miały zostać uchylone. W rzeczywistości na Węgrzech i w Polsce dostępne są duże ilości mocy produkcyjnych na wywóz do Wspólnoty, zważywszy, że zużycie krajowe lub wywóz do państw trzecich nie były w stanie wchłonąć dodatkowej produkcji. Ponadto należy zauważyć, że moc produkcyjna w Polsce wzrosła po okresie objętym postępowaniem o ok. 15 %.

G. PRAWDOPODOBIEŃSTWO UTRZYMANIA SIĘ LUB PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY - CHORWACJA

- (68) Postępowanie dotyczące Węgier, Polski i Republiki Chorwacji było postępowaniem weryfikacyjnym, które wszczęto równoległe z nowym postępowaniem dla całościowego zbadania sytuacji w odniesieniu do wszelkiego przywozu rur bezszwowych do Wspólnoty. Ustalono rzeczywistą szkodę spowodowaną przywozem po cenach dumpingowych, który oszacowano w sposób skumulowany w celu zbadania jego skutku. Dlatego też nie było konieczności dalszego sprawdzania, czy istnieje prawdopodobieństwo utrzymania się lub ponownego wystąpienia znacznej szkody w przypadku likwidacji lub zmiany istniejących środków antydumpingowych dotyczących przywozu towarów pochodzących z Węgier i Polski.

Jednak w przypadku przywozu towarów pochodzących z Chorwacji, nieskumulowanego z pozostałym przywozem będącym przedmiotem dochodzenia, należy przeprowadzić takie badanie.

- (69) Po nałożeniu środków antydumpingowych przywóz z Chorwacji uległ znacznemu ograniczeniu, z 19 201 ton w 1992 r. do 8 077 ton w okresie objętym

postępowaniem, co oznaczało zmniejszenie udziału w rynku z 1,8 % do 0,7 %, jak stwierdzono w akapicie 51.

W rozpatrywanym okresie wywóz towarów chorwackiego producenta do Wspólnoty pozostawał na poziomie znacznie niższym niż określono w zobowiązaniu ilościowym przyjętym w 1993 r. W związku z sytuacją wojenną Chorwacji w ciągu ostatnich lat obiekty produkujące rury bezszwowe zostały częściowo zniszczone, a siła robocza znacznie zredukowana. W rezultacie wykorzystana mogła być tylko jedna czwarta teoretycznej mocy produkcyjnej, czyli ok. 35 000 ton rocznie. Produkcja przedmiotowego produktu spadła z około 34 000 ton w 1992 r. do 10 515 ton w okresie objętym postępowaniem, powodując zmniejszenie stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych z 97 do 37 %. Sprzedaż krajowa spadła z 8 000 ton do 2 100 ton w tym samym okresie, natomiast wywóz do państw nienależących do Wspólnoty był nieznaczny.

Nie oczekuje się znacznego wzrostu wielkości wywozu do Wspólnoty, a wszelkie przypadki zniżania cen powinny w ograniczonym stopniu wpływać na spadek cen, czy też uniemożliwiać wzrost cen producentów wspólnotowych. Ponadto rozwój działalności związanej z odbudową byłej Jugosławii powinien wpłynąć na zwiększenie sprzedaży krajowej i skoncentrowanie wywozu z Chorwacji na rynkach tego regionu.

W przypadku uchylenia środków obowiązujących w odniesieniu do Chorwacji brak jest dającej się przewidzieć groźby wzrostu ilości przywozu z Chorwacji. W związku z tym nie istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia znacznej szkody.

Wnioski

- (70) W odniesieniu do Chorwacji uważa się, że w przypadku uchylenia istniejących środków antydumpingowych ponowne wystąpienie szkody nie jest prawdopodobne i w ustalonych okolicznościach środki te nie są dalej potrzebne.

H. INTERES WSPÓLNOTY

1. Wprowadzenie

- (71) Zważywszy, że zarówno nowe postępowanie antydumpingowe jak i postępowanie weryfikacyjne dotyczyły tego samego rynku, tj. wspólnotowego rynku przedmiotowych rur bezszwowych, badanie sprawy interesu Wspólnoty przeprowadzono łącznie dla obu postępowań. Celem tej analizy było ustalenie ewentualnego wpływu środków oraz skutków nieprzyjęcia środków dla wszystkich stron zaangażowanych w oba postępowania.

(72) Należy przypomnieć, że akapit 68 i następne rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe zawierał ocenę różnych interesów, w tym interesów przemysłu wspólnotowego, importerów/podmiotów gospodarczych oraz przemysłów użytkowników należących do następnych ogniw łańcucha produkcji. W oparciu o informacje dostępne w okresie rozporządzenia tymczasowego Komisja stwierdziła, że nie ma ważnego powodu, aby nie zarządzić zakłócającym handel skutkiem wyrządzającego szkodę dumpingu.

(73) Po opublikowaniu rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła uwag na temat tymczasowych wniosków Komisji w sprawie interesu Wspólnoty.

Jednak, chociaż żaden z przemysłów użytkowników nie współpracował w toku badania tymczasowego, Komisja prowadziła dochodzenie w celu pełnego zakończenia oceny możliwego wpływu środków na te gałęzie przemysłu. Komisja zwróciła się w tym względzie do skarżącego, importerów oraz federacji różnych przemysłów przetwórczych będących użytkownikami między innymi przedmiotowego produktu. W oparciu o te źródła zidentyfikowano siedmiu użytkowników przemysłowych oraz wysłano do każdego z nich kwestionariusze *ad hoc*. Mające znaczenie opinie lub odpowiedzi otrzymano jedynie od czterech przedsiębiorstw użytkowników.

W oparciu o dodatkowe informacje uzyskane dzięki tym odpowiedziom, a także zważywszy na brak uwag w sprawie ustaleń zawartych w rozporządzeniu tymczasowym można przyjąć poniższy wniosek.

2. Wpływ na przemysł wspólnotowy

a) Prawdopodobny efekt nałożenia środków antydumpingowych

(74) W następstwie przyjęcia środków antydumpingowych można oczekiwać wzrostu cen przywożonych produktów. Jego odzwierciedleniem byłby spadek wielkości przywozu i ograniczenie podaży rynkowej, co pozwoliłoby przemysłowi wspólnotowemu na zwiększenie poziomu produkcji i sprzedaży.

Ceny przemysłu wspólnotowego prawdopodobnie wzrosłyby do pewnego stopnia, niemniej z pewnością nie o poziom analogiczny do poziomu ceł, zważywszy na opisany powyżej nadmiar mocy produkcyjnej i przejrzystość rynku.

Wynikiem wzrostu wielkości produkcji przemysłu wspólnotowego byłby wyższy stopień wykorzystania mocy produkcyjnych, a w związku z tym redukcja kosztów jednostkowych przedmiotowego produktu, co w konsekwencji pozwoliłoby przemysłowi wspólnotowemu osiągnąć bardziej zadowalającą sytuację finansową.

b) Prawdopodobny efekt nienałożenia środków

(75) Choć sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa pewnej poprawie w omawianym okresie, w dalszym ciągu nie jest zadowalająca. W tych okolicznościach, jeżeli nie zostaną przyjęte bądź utrzymane środki antydumpingowe, można spodziewać się ponownego pogorszenia się sytuacji pod względem obniżenia poziomu produkcji i stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych, utraty udziału w rynku, strat finansowych oraz zmniejszenia zatrudnienia. W następstwie tego zagrożona byłaby możliwość wytwarzania całego asortymentu produktów po konkurencyjnych kosztach.

Jak zauważono w akapicie 73 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe, przedmiotowy sektor uzależniony jest od utrzymania rozsądnego stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych. Można to osiągnąć jedynie przez utrzymanie zadowalającego poziomu produkcji standaryzowanych rur przeznaczonych do handlu lub ropociągów, bezpośrednio konkurujących z produktami pochodzącymi z dumpingowego przywozu. Spadek poziomu produkcji wspomnianych rur oznaczałby zagrożenie dla produkcji produktów należących do kategorii o wyższej jakości oraz, w konsekwencji, dla żywotności całego sektora rur bezszwowych.

3. Wpływ środków na importerów/podmioty gospodarcze

(76) W akapicie 74 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe Komisja stwierdziła, że ponieważ wiadomo, iż ogólnie przedmiotem obrotu importerów wspólnotowych są wszystkie produkty stalowe oraz jedynie niewielką część obrotu stanowią przedmiotowe rury bezszwowe, można oczekiwać, że środki będą miały co najwyżej minimalny wpływ na ich ogólną sytuację, zważywszy na dużą różnorodność produktów, jakimi obracają.

Ponieważ nie otrzymano żadnych dalszych uwag, uzasadnione jest stwierdzenie, że środki antydumpingowe w rzeczywistości mają jedynie minimalny wpływ lub nie mają żadnego wpływu na sytuację importerów/podmiotów gospodarczych prowadzących obrót przedmiotowym produktem.

4. Wpływ na użytkowników przemysłowych z następnych ogniw łańcucha produkcji

(77) Jak stwierdzono w akapicie 71 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe, istnieje kilka przemysłów użytkowników przedmiotowego produktu należących do następnych ogniw łańcucha produkcji, tj. przemysł maszynowy, przemysł transportu płynów (ropy, gazu, wody itp.), przemysł chemiczny i petrochemiczny, elektrownie (łącznie z jądrowymi), przemysł motoryzacyjny i budowlany.

Na podstawie analizy otrzymanych powyżej wspomnianych uwag i odpowiedzi (akapit 73) stwierdza się, że wpływ spowodowanego przyjęciem lub utrzymaniem środków antidumpingowych wzrostu jakichkolwiek cen na koszty ponoszone przez użytkowników przemysłowych należących do następnych ogniw łańcucha produkcji byłby bez znaczenia.

Należy ponadto zauważyć, że co najmniej 85 % przywozu po cenach dumpingowych z państw objętych zarówno nowym postępowaniem antidumpingowym, jak i tymczasowym postępowaniem weryfikacyjnym, sprzedawane jest dużym podmiotom gospodarczym, które wydają się korzystać z cen dumpingowych w celu poprawy marż zysku. O ile podmioty gospodarcze będą dostosowywać marże uwzględniając niektóre lub wszystkie skutki środków, mogą one nie znaleźć żadnego odzwierciedlenia w ich cenach sprzedaży.

W świetle powyższego stwierdza się, że wszelkie skutki cenowe wynikające ze środków antidumpingowych będą miały nieistotny wpływ na użytkowników przemysłowych z następnych ogniw łańcucha produkcji.

5. Wnioski

- (78) Na podstawie powyższych elementów stwierdza się, że nie ma ważnego powodu, aby nie zaradzić zakłócającym handel skutkom wyrządzającego szkodę dumpingu oraz że odpowiednie przyjęcie i utrzymanie środków ochronnych leży w interesie Wspólnoty.

I. CŁO OSTATECZNE

1. Państwa objęte nowym postępowaniem

- (79) Należy przypomnieć akapit 78 i następne rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe, zgodnie z którym, w celu zapobieżenia powodowaniu przez przedmiotowy przywóz dumpingowy dalszej szkody przed zakończeniem postępowania, Komisja postanowiła przyjąć środki antidumpingowe w postaci ceł tymczasowych.

a) Marginesy szkody

- (80) W celu ustalenia poziomu cła odpowiedniego dla usunięcia szkody w przemyśle wspólnotowym spowodowanej dumpingiem uznano, że należy obliczyć poziom ceny w oparciu o koszt produkcji poniesiony przez producenta wspólnotowego i uzasadnioną marżę zysku. Marżę zysku na poziomie 5 % uznano za odpowiednie minimum, uwzględniające potrzeby inwestycji długoterminowych

oraz zysk, na jaki mógł liczyć przemysł wspólnotowy w przypadku braku wyrządzającego szkodę dumpingu.

Poziom eliminacji szkody został wyliczony poprzez porównanie średnich ważonych cen importowych CIF, należycie dostosowanych do marży niezależnego importera, z niewyrządzającą szkody ceną producentów wspólnotowych, ustaloną jak wyżej na tym samym poziomie obrotu. Wielkości wynikające z tego obliczenia wyrażone były jako procent średniej ważonej wartości przywożonych towarów na granicach Wspólnoty. Obliczone na tej podstawie marginesy szkody są określone poniżej.

— Republika Czeska:	od 37,4 % do 97,9 %
— Rumunia:	48,3 %
— Rosja:	87,8 %
— Republika Słowacka:	31 %

Ponieważ nie otrzymano żadnych dalszych uwag w tym względzie, potwierdza się powyższe ustalenie poziomu eliminacji szkody.

b) Cło ostateczne

- (81) Ponieważ ustalone wyżej marginesy eliminacji szkody są wyższe od obliczonych marginesów dumpingu, ostateczne cła antidumpingowe należy ustalić na poziomie tych ostatnich, zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe. Cła te, wyrażone jako procent cen przywozu na granicy Wspólnoty, wynoszą:

— Republika Czeska:	
Vitkovice a.s.:	5,1 %
Nová Hut a.s.:	5,1 %
Pozostały przywóz:	28,6 %
— Rumunia:	
SC Artrom SA:	9,8 %
SC Silcotub SA:	9,8 %
SC Petrotub SA:	9,8 %
Przedsiębiorstwo handlowe S.C. Republica SA	9,8 %
Pozostały przywóz:	26,8 %
— Republika Słowacka:	
Zelezniarne Podbrezová a.s.:	7,5 %
Pozostały przywóz:	7,5 %
— Rosja:	
Cały przywóz:	26,8 %

2. Państwa objęte postępowaniem

a) Węgry i Polska

- (82) W wyniku ustaleń dotyczących Węgier i Polski, które potwierdzają, że pomimo istniejących środków dumping wyrządził szkodę, oraz zważywszy, że w interesie Wspólnoty jest utrzymanie środków antidumpingowych wobec obydwu wspomnianych państw, dokonano ustalenia zrewidowanego cła.

Marginesy szkody, konieczne dla usunięcia szkody spowodowanej przez przywóz towarów pochodzących z Węgier i Polski, obliczone w oparciu o tę samą metodologię, którą zastosowano w odniesieniu do państw objętych nowym postępowaniem, jak wyjaśniono w akapicie 80 powyżej, wynoszą:

— dla Węgier:	
(Csepel Tubes Co. Ltd., jedyny producent węgierski):	45,9 %
— dla Polski:	
Huta Batory SA:	37,2 %
Pozostałe:	30,1 %

Zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, stawki cła powinny zostać ustalone w oparciu o margines eliminacji szkody lub margines dumpingu, w zależności od tego, która z obu wielkości jest niższa. Ponieważ margines dumpingu w odniesieniu do polskiego producenta, Huty Batory, oraz jedynego producenta węgierskiego jest poniżej ustalonego marginesu szkody, cło powinno zostać oparte na marginesie dumpingu. Dla pozostałych polskich producentów wysokość cła jest ograniczona do wysokości ustalonego marginesu szkody.

- (83) Na tej podstawie istniejące cła antidumpingowe, które wynoszą 10,8 % dla Polski i 21,7 % dla Węgier, należy zastąpić następującymi cłami:

— Węgry:	
Csepel Tubes Co. Ltd.:	36,5 %
Pozostałe:	36,5 %
— Polska:	
Huta Batory SA:	7,1 %
Pozostałe:	30,1 %

b) Republika Chorwacji

- (84) W oparciu o wnioski akapitu 51 oraz biorąc pod uwagę, że nie ma dającej się przewidzieć groźby wzrostu wielkości przywozu towarów z Republiki Chorwacji (patrz: akapit

69) oraz że w tych okolicznościach nie ma groźby ponownego wystąpienia znacznej szkody, nie dokonano ustalenia ostatecznego cła w odniesieniu do Republiki Chorwacji.

J. ŚRODKI OSTATECZNE

- (85) Powyższe wnioski w zakresie dumpingu, szkody, związku przyczynowego oraz interesu Wspólnoty wymagają przyjęcia ostatecznych środków, zarówno w odniesieniu do państw objętych nowym postępowaniem, jak też wobec państw będących przedmiotem postępowania weryfikacyjnego, z wyłączeniem Chorwacji, w odniesieniu do której należy zakończyć postępowanie antidumpingowe. Środki te powinny mieć postać ceł *ad valorem*, o stawce ustalonej w sposób indywidualny dla poszczególnych współpracujących przedsiębiorstw. Niewspółpracujące przedsiębiorstwa należy objąć pozostałymi stawkami celnymi.

- (86) Jednak w odniesieniu do Węgier, Polski, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej uznano za stosowne, zważywszy na specyficzną historię poprzednich postępowań antidumpingowych dotyczących tego produktu, w wyniku których państwa te objęte były ograniczeniami ilościowymi lub kontyngentem taryfowym, przyjęcie zobowiązań cenowych, które zostały zaproponowane do pewnego progu ilościowego w odniesieniu do poszczególnych przedsiębiorstw. Innymi słowy, eliminację szkody osiąga się za pomocą dwóch środków: zobowiązania cenowego do wysokości progu rocznego wolumenu nieobjętego cłem oraz stawki celnej *ad valorem* dla pozostałej ilości powyżej tego progu.

Aby zapewnić, że wielkość przywozu zwolniona z cła *ad valorem* nie przekracza wielkości, w odniesieniu do której zaproponowano zobowiązanie, zwolnienie z cła powinno być uwarunkowane przedstawieniem służbom celnym Państw Członkowskich ważnego świadectwa produkcji jasno określającego producenta, przedmiotowy produkt oraz szczegóły wymienione w załączniku. W przypadku wątpliwości Komisja powinna dokonać ustaleń odnośnie do ważności świadectwa oraz przyjąć stosowne środki.

- (87) W odniesieniu do Rosji, Komisja zbadała propozycję wspólnego zobowiązania trzech z sześciu spółek, które ujawniły się w toku postępowania i rozważyła możliwość skorzystania przez rosyjskich producentów z podobnej formy zobowiązania jak w przypadku producentów z państw stowarzyszonych. Jednak propozycja ta była nie do przyjęcia, ponieważ nie zawierała niezbędnych gwarancji ze strony władz rosyjskich umożliwiających odpowiednie monitorowanie, w szczególności w odniesieniu do progu bezcłowego. W tych okolicznościach należy nałożyć cło *ad valorem* na ostatecznie ustalonym poziomie.

Rada zauważa jednak, że środek zastosowany w odniesieniu do Rosji może zostać zmodyfikowany, jeżeli okoliczności ulegną zmianie i zostaną spełnione warunki przyjęcia zobowiązania.

K. POBÓR CŁA TYMCZASOWEGO W ODNIESIENIU DO PAŃSTW OBJĘTYCH NOWYM POSTĘPOWANIEM

(88) W świetle okoliczności niniejszego postępowania, tj. zmiany postaci i charakteru środków ostatecznych w stosunku do tymczasowych ceł *ad valorem* nałożonych na przywóz towarów z Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej, oraz w stosunku do istniejących zobowiązań w odniesieniu do przywozu z Węgier, Polski i Republiki Chorwacji, Rada uważa, że nie jest stosowne pobieranie ceł tymczasowych. Dlatego też Rada zadecydo-

wała, zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, że kwoty zabezpieczone cłem tymczasowym nałożonym na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 981/97 w sprawie przywozu przedmiotowego produktu pochodzącego z Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej powinny zostać zwolnione.

L. PRZEPIS KOŃCOWY

(89) Komisja skonsultowała się z Komitetem Doradczym w sprawie przyjęcia tych zobowiązań i ponieważ wniesiono pewne zastrzeżenia, wysłała sprawozdanie z konsultacji do Rady. Ponieważ Rada nie podjęła decyzji o nieprzyjęciu zobowiązań, zaproponowane zobowiązania zostały przyjęte zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego decyzją Komisji nr 97/790/WE ⁽¹⁾,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cła antydumpingowe na przywóz następujących towarów pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej:

- a) bezszwowych rur żelaznych lub ze stali niestopowej, stosowanych w ropociągach i gazociągach, o średnicy zewnętrznej nieprzekraczającej 406,4 mm (obecnie objętych kodami CN 7304 10 10 i 7304 10 30);
- b) bezszwowych rur o przekroju kołowym, z żelaza lub stali niestopowej, ciągnionych lub walcowanych na zimno, innych niż rury precyzyjne (obecnie objętych kodem CN 7304 31 99);
- c) innych rur o przekroju kołowym, z żelaza lub stali niestopowej, innych niż gwintowane lub nadające się do gwintowania, o średnicy zewnętrznej nieprzekraczającej 406,4 mm (obecnie objętych kodami CN 7304 39 91 i 7304 39 93).

2. Stawki ostatecznych ceł antydumpingowych stosowane do cen netto na granicy Wspólnoty przed ocleniem zostają ustalone następująco:

Państwo	Producent	Stawka cła (%)	Dodatkowy kod Taric
Węgry	Csepel Tubes Co. Ltd (w likwidacji)	36,5 %	8717
	Pozostałe	36,5 %	8900
Polska	Huta Batory SA	7,1 %	8476
	Huta Andrzej S.A	30,1 %	8719
	Huta Częstochowa SA	30,1 %	8482
	Huta Jedność SA	30,1 %	8493
	Pozostałe	30,1 %	8900
Rosja	Wszystkie przedsiębiorstwa	26,8 %	
Republika Czeska	Vitkovice a.s.	5,1 %	8058
	Nova Hut a.s.	5,1 %	8463
	Valcovny trub Chomutov a.s.	28,6 %	8464
	Pozostałe	28,6 %	8900

⁽¹⁾ Dz.U. L 322 z 25.11.1997, str. 63.

Państwo	Producent	Stawka cła (%)	Dodatkowy kod Taric
Rumunia	Artrom SA	9,8 %	8059
	Silcotub SA	9,8 %	8467
	Petrotub SA	9,8 %	8468
	Republica SA	9,8 %	8469
	Pozostałe	38,2 %	8900
Republika Słowacka	Zeleziarne Podbrezova a.s.	7,5 %	8060
	Pozostałe	7,5 %	8900

3. O ile nie określono inaczej, stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Przywóz jest zwolniony z ceł antydumpingowych nałożonych przez art. 1 ust. 1, pod warunkiem że towary zostały wyprodukowane i sprzedane na wywóz do Wspólnoty przez przedsiębiorstwa wymienione w ust. 4, które zaferowały zobowiązania przyjęte przez Komisję i jeśli spełnione są warunki zawarte w ust. 2, 3 i 4.

2. W przypadku gdy zostanie przedstawione zgłoszenie o dopuszczeniu do swobodnego obrotu, zwolnienie z cła jest uwarunkowane przedstawieniem właściwym organom celnym Państw Członkowskich ważnego oryginału świadectwa produkcji wystawionego przez jedno z przedsiębiorstw wymienionych w ust. 4. Świadectwo produkcji ma być zgodne z wymaganiami określonymi dla takich świadectw w zobowiązaniu przyjętym przez Komisję, a jego podstawowe elementy wymienione są w załączniku.

3. Świadectwo produkcji, o którym mowa w ust. 2, jest przedstawiane w ciągu trzech miesięcy od daty wystawienia. Wielkości przedstawione służbom celnym Państw Członkowskich w celu przywozu do Wspólnoty bez cła antydumpingowego nie przekraczają wielkości określonych w świadectwie. W przypadku gdy wielkości określone w świadectwie zostają przekroczone, nadwyżka podlega cłu i jest zgłaszana zgodnie z odpowiednim dodatkowym kodem Taric wymienionym w art. 1 ust. 2.

4. Przywóz towarów, którym towarzyszy świadectwo produkcji, jest zgłaszany zgodnie z następującymi dodatkowymi kodami Taric:

Państwo	Producent	Dodatkowy kod Taric
Węgry	Csepel Tubes Co. Ltd (w likwidacji)	8521
Polska	Huta Batory SA	8517
	Huta Andrzej S.A	8518
	Huta Częstochowa SA	8519
	Huta Jedność SA	8520
Republika Czeska	Valcovny trub Chomutov a.s.	8507
Rumunia	Artrom SA	8508
	Silcotub SA	8509
	Petrotub SA	8514
	Republica SA	8515
Republika Słowacka	Zeleziarne Podbrezova a.s.	8516

Artykuł 3

Sprawozdania Państw Członkowskich do Komisji na podstawie art. 14 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 384/96 wskazują dla każdego dopuszczenia do swobodnego obrotu rok i miesiąc przywozu, kody CN, Taric i dodatkowy kod Taric, rodzaj środka, kraj pochodzenia, wielkość, wartość, cło antydumpingowe, Państwo Członkowskie przywozu i, gdy jest to właściwe, numer seryjny świadectwa produkcji.

Artykuł 4

Uchyła się rozporządzenie (EWG) nr 1189/93.

Artykuł 5

Postępowanie antydumpingowe przeciw przywozowi przedmiotowego produktu pochodzącego z Chorwacji zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 6

Kwoty zabezpieczone tymczasowymi cłami antydumpingowymi nałożonymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 981/97 w sprawie przywozu przedmiotowych produktów pochodzących z Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej zostają zwolnione.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 listopada 1997 r.

W imieniu Rady

J.-C. JUNCKER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Główne elementy świadectwa produkcji ⁽¹⁾ określonego w art. 2 ust. 2

- a) Numer świadectwa.
- b) Identyfikator wskazujący czy świadectwo jest oryginałem.
- c) Data wygaśnięcia świadectwa.
- d) Następujący tekst:

„Świadectwo produkcji wystawione przez (przedsiębiorstwo) na podstawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 2320/97 dla wywozu do Wspólnoty Europejskiej w ramach dodatkowego kodu Taric xxxx niektórych bezszwowych rur stalowych.”
- e) Nazwa i dokładny adres przedsiębiorstwa i ewentualnie numer identyfikacyjny, taki jak krajowy numer rejestru dla przedsiębiorstw zarejestrowanych.
- f) Nazwa i dokładny adres klienta przedsiębiorstwa ze Wspólnoty dokonującego przywozu towarów lub nazwa i dokładny adres niepowiązanego podmiotu gospodarczego spoza Wspólnoty dokonującego wywozu towarów.
- g) Numer faktury przedsiębiorstwa, do której odnosi się świadectwo produkcji.
- h) Dokładny opis towarów, obejmujący:
 - opis produktu wystarczający do zidentyfikowania produktów, identyczny z opisem produktu na fakturze,
 - kod CN,
 - wielkość (w tonach metrycznych).
- i) Nazwisko urzędnika przedsiębiorstwa odpowiedzialnego za wystawienie świadectwa i następujące podpisane oświadczenie:

„Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że sprzedaż na wywóz do Wspólnoty Europejskiej towarów objętych niniejszym świadectwem jest dokonywana w zakresie i zgodnie z warunkami zobowiązania podjętego przez (przedsiębiorstwo) i w ramach dozwolonej wielkości dla wolnego od cła antydumpingowego przywozu do Wspólnoty Europejskiej, określonej w zobowiązaniu zaakceptowanym przez Komisję na podstawie decyzji 97/790/WE. Oświadczam, że informacje zawarte w tym świadectwie są pełne i prawidłowe.”
- j) Miejsce do wykorzystania przez właściwe organy Wspólnoty.

⁽¹⁾ Na podstawie zobowiązania zaproponowanego i przyjętego przez Komisję, każda rubryka na świadectwie jest sporządzana w czterech językach: w języku kraju producenta, angielskim, francuskim i niemieckim.